

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίαι δραχμαί 1000, Έτήσιαι δραχ. 500. Τρίμηνη δραχ. 300. Το φύλλον δρ. 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαί επιταγαί, ταβή κτλ.) άνωτέρας: εΠρός τό περιοδικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, 666ς Εδμηίδος, 42 — Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, 666' α' αυδάρα και άρχίζουν την 1ην αϊουόδοπτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εδμηίδος αριθ. 42, παρά τό Βαρθόλομαϊον

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος

Αθήνας, 12 και 19 Σεπτεμβρίου 1942

Έτος 64ον. — Άριθ. 41-42

46^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Λ ΟΙΠΟΝ, Άνανία, άμετάπειστος: — Μά σάς είπα, κορία. Μοί είναι άδύνατο νά κάμω «Κυριακή» χωρίς εικόνας. Είναι σά νά μοί ζητάτε νά κάμω σκορδαλιά χωρίς σκόρδο. Γίνεται; — Ένόμιζα πώς τό σκόρδο των «Κυριακών» μας είναι τάλογοπαίγνιά σου. Κο' αυτή τή φορά σου τά έπιτρέπω. Τι άλλο θέλεις; — Τάλογοπαίγνιά μου μπορεί— άν έπιτρέπετε — νάναι τό άλάτι των «Κυριακών» μας, αλλά τό σκόρδο είναι οι εικόνας, τά σκίτσα τοσ κ. Βώττη. Ξέρω πώς ό κ. Βώττης είναι τώρα πολύ άπασχολημένος και δέν θά μπορούσε νά διαβάση τά χειρόγραφα μου και νά τό εικονογράψη ούτε σ' ένα χρόνο. Ξέρω πώς, κι' άν άκόμα εδκαίρουσε νά μας κάμη και λίγα ξετω σκίτσα, ό ταίγγογράφος, με την άκρίβεια τοσ ταίγγου και των άλλων ολικών, θά μας ζητούσε τόσες χιλιάδες, πού θάπρεπε νά πουληθούμε— και ποίος μας άγοράζει; — γιά νά τις δώσουμε. Ή εικονογράψησθ, λοιπόν άποκλείε-

— Αλλά δεν μπορώ! «Κυριακή» χωρίς εικόνες θά-
ταν κάτι... ανήκοστο!

— Αλογοπαίγνιο ήταν αυτό;

— Όχι ούτε αν το γράφετε με ε...
— Αλλά τώρα μου έρχεται εν άλλο... δύο μάλιστα!

— Πές τα, να ξεθυμάνης.

— Μη μου γυρεύετε να γίνω... *εικονοκλάστης!*
Προτιμώ να πάρω ει-κάνειον.

— Φτάνει! Πολύ καλά. Σε απαλλάττω. Πήγαινε.
— Απελπισμένη από τον ψυχογιό μου, αποτάθηκα
στην Κυρά Μάρθα. «Αλλά κι η οικονόμος μου είχε
σπουδαία αντίρρηση και σεβαστή».

— Δεν θα μπορέσω, κυρία, μου είπε. Παραγέ-
ρασα, κουράστηκα, και καταλαβαίνω πως δεν θα τά-
θωγαζα πέρα. Και πολύ μου και καλά μου που μπορώ
άκόμα να γράφω καμμιά ιστοριούλα για τάγαπημένα
μου μικρά.

— Και σ' αυτές, κυρά-Μάρθα, διατηρείς βλν, την
παλιά σου φρεσκάδα. Γι' αυτό έλεγα πως θα μπορούσες
να γράψης και μια «Κυριακή» όπως άλλοτε. «Αλλ'
αφού καταλαβαίνεις πως δεν μπορείς, δεν πειράζει, θά-
πώ της Αγάπης. Αυτή είναι πιά καλόβολη από τον
άεραφόλη της».

— Αλλά κι από την Αγάπη είχα άρνηση ρητή
κι' ίσως δικαιολογημένη:

— Έρριξα μιὰ ματιά στις απαντήσεις, μου είπε,
δταν βοήθησα τον Ανανία να τις ξεχωρίση. Είναι
πέρα πολλές και, τὸ χειρότερο, έχουν πολλούς...
σκοπέλους.

— Τι έννοιες σκοπέλους;

— Νά, πράγματα επικίνδυνα, που δεν θάξερα
ποιὰ θάπρεπε να παρατρέξω, ποιὰ νάναφέρω, και με
ποιόν τρόπο. Μόνο εσείς ή ο Ανανίας θά ξέρατε. Κα-
ταλάβατε;

— Κατάλαβα, και πολύ καλά μάλιστα. Αλλά τὰ
παιδιά που θέλουν την «Κυριακή» τους; Ούτε για ει-
κόνες τὰ νοιάζει, ούτε για σκοπέλους...

— Τότε, αφού δεν τὴ γράφει ο Ανανίας, να τὴ
γράφετε σεις, κυρία!

— Αυτό θά κάμω. Δεν βλέπω κι' άλλη λύση. Λές,
σὲ παρακαλώ, τοῦ αδερφοῦ σου, να μου φέρη τις ἀπαν-
τήσεις:

— Εδώ; στην κάμαρά σας;

— Ναι, θά κλεισθῶ μόνη μου να τις διαβάσω,
και κατόπι να γράψω τὴν κρίση. Θέλω ἡσυχία, γιατί
έχω πολλὰ χρόνια να γράφω «Κυριακή» κι' έχω ξε-
συνθίσει... τὸ εἶδος. Μόνο τὴν Πίσσα θά κρατήσω
να μου κάμη συντροφιά... Πές της κυρα Μάρθας να
μου ψῆση κι' ἕνα καλὸ τσάι...

— Καλὸ τσάι... χωρίς ζάχαρη;

— Με λίγο σταφιδόμελι. Δὲ βαριέσαι, κάνουμε
«Κυριακή» χωρίς εικόνες, και θά μᾶς πειράξη τώρα
ἕνα τσάι χωρίς ζάχαρη;

— Έχετε δίκιο. Αμέσως.

— Η Αγάπη ἔφυγε. Και σὲ λίγο, πριν ἔρθῃ ἄκόμα
τὸ τσάι, ἦρθε ο Ανανίας με τοὺς σωρούς τῶν ἀπαντή-
σεων. Τοῦ εἶπα να τοὺς ἀφήση στὸ τραπέζι μου—που
εὐτυχῶς είναι μεγάλο και τοὺς χώρεσε—και τὸν ρώ-
τησα πῶς είναι κι' ἂν τοὺς ἔφερε ἄλλους.

— Πέντε είναι, μου ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ ὁ καθένας,
ὡπως βλέπετε, ἕνα... Ἰμαλάτι, ὡστε κι' οἱ πέντε μαζί
νὰ κάνουν τὰ Ἰμαλάτια. Ὅλους τοὺς ἔφερα, ὄριστε. Ἐ-
νας, δύο, τρεῖς, τέσσερις... &!

— Κι' ο Ανανίας κόπηκε με μιὰ μικρὴ κραυγή, κοι-
τάζοντας γύρω και χάμω.

— Δείπει ὁ πέμπτος, ψιθύρισε. Τι ἔγινε.
Και χτυπώντας τὸ μέτωπό του, φώναξε:

— Α! θά μου ἔπεσε καθὼς ἐρχόμουν φορτωμένος,
στὸ διάδρομο ἢ στὸ γραφεῖο μου. Πάω να τὸν βρῶ!
Δὲν πιστεύω να πρόφτασε κανένας ἄλλος και να...
— Α! μόνο για «ἐπεισόδια» δὲν είναι περίστασι!

Μιλώντας ἔτσι, ξαναβγήκε βιαστικά. Ἐγὼ ἄρχισα
να κοιτάζω τις ἐπιγραφές τῶν σωρῶν— γιατί καθένας
ἦταν τυλιγμένος με μιὰ ἀσπρη ταινία, ὅπου ο Ανανίας
εἶχε γράψει με κόκκινο μελάνι, τὴ λογὴς ἀπαντήσεις
περιεῖχε—χωρίς νάνησυχῆσω διόλου για «ἐπεισόδια».

Μπορούσε ποτὲ να χαθῆ ὁ σωρὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖο του
ὡς τὴν κάμαρά μου; Μάτσο πεντοχίλιαρα ἦταν να τὸν
κλέψουν; Θά τὸν ἔβρισκα...

— Αλλά πέρασε πολλὴ ὥρα κι' Ἄνανίας δὲν ξανα-
γύρισε. Κάποια στιγμή τὸν ἀκούσα ἀπὸ μακριὰ να
φώναζῃ, μα και τὴν κυρα-Μάρθα, και τὴν Αγάπη...
Γινέταν φασαρία... Τότε ἀνησῆχσα. Κι' ἐνῶ ἔτοι-
μάζομουν να χτυπήσω τὸ κουδούνι ἢ να πάω να ἰδῶ
τὴ συμβαίνει, ἀνοιξε ἡ πόρτα κι' εἰσῆρθε στην κά-
μαρα ὁ ψυχογιός μου γλωμὸς και ξεφωνίζοντας:

— Ἄχ, κυρία Διάπλασις! Ἐπεισόδιο!... Ἐπει-
σόδιο φοβερό κι' ἀνεπανόρθωτο! Πάει ὁ πέμπτος σωρὸς
που εἶχε ἀπάνω ἀπὸ πέντηνα ἀπαντήσεις!... Δὲν
ἔμειναν παρ' αὐτὸς οἱ πέντε-ἕξη... Οἱ ἄλλες στάχτη
και καπνός... Ἄχ, δυστυχία!

— Στάχτη και καπνός... Κάνηκαν;

— Τὸ τσάι σας, κυρία Διάπλασις!

— Τὸ τσάι μου; Τι σχέση ἔχει;

— Γιατί τελείωσαν οἱ κουκουναρές!

— Οἱ κουκουναρές; Δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Θά
συνέβη; ἔπιτέλους, να μου πῆς, να μου ἐξηγήσης τί
συνέβη;

— Ο Ανανίας συνήλθε κάπως και μου διηγήθηκε:
Καθὼς φορτωνόταν να μου φέρῃ τις ἀπαντήσεις τῆς
«Κυριακῆς» ὁ τελευταῖος σωρὸς, χωρίς να τὸ κατα-
λάβῃ, τοῦ ἔπεσε... μέσα στὸ καλάθι που ἔχει για
τὰ χροστὰ δίπλα στὸ τραπέζι του. Τὴν ἴδια ὥρα, ἢ
Αγάπη εἶπε τῆς κυρα-Μάρθας να μου κάμη τὸ τσάι.
— Αλλά ἐπειδὴ οἱ κουκουναρές που μεταχειρίζεται συ-
νήθως γι' αὐτὰ τὰ ψησίματα εἶχαν τελειώσει, ἢ οἰκο-
νόμος μου, ξέροντας πῶς ἔτι ρίχνουμε στὰ καλάθια
μας εἶναι για κάψιμο, μπήκε κατὰ τὴν ἀπουσία του
στὸ γραφεῖο τοῦ Ανανία και... πήρε ἀπ' τὸ καλάθι
τοῦ ὅ,τι χρειαζόταν. Που να φαντασθῆ ἢ καίμενη πῶς
ἦταν ἀπαντήσεις τῆς ἀγνώστης ἄκόμα «Κυριακῆς»,
πεσμένες ἐκεῖ μέσα κατὰ λάθος! Ἄλλωστε ὁ σωρὸς,
πέφτοντας, εἶχε λυθεῖ, εἶχε σκορπίσει, και γι' αὐτὸ ἢ
κυρα Μάρθα δὲν τὸν σήκωσε ὀλόκληρο—ὅποτε μπορεῖ
να ἔβλεπε τί ἦταν—παρὰ ξεχώρισε ὅσα χαρτιά τῆς
ἔφταναν, ἀφίνοντας τὰλλα, δηλαδὴ τις πέν' ἕξη ἐκεῖ-
νες ἀπαντήσεις, που βρήκε κατόπι και μου ἔφερε
τώρα «για δείγμα» ὁ Ανανίας.

— Αφὸ τελείωσε τὴ διήγησή του, ξαναἔρχισε τοὺς
σχετλιασμούς και τις μεμφιμοιρίες:

— Τι δυστυχία! Εἶδατε κει να χαθῆ ἀφε-σῶσε
ὀλόκληρος σωρὸς; Και κυριολεκτικῶς «ἀφε σῶσε»,
γιατί ἢ κυρα-Μάρθα τὸν ἀναφε μ' ἕνα σπῆρτο στὴ φου-
δού, κι' ἔσῶσε μόνος του ἀφὸ κἀμῃ. Τὴν εὐλογη-
μένη! να μὴ ρίξῃ μιὰ ματιά σ' ἕνα τουλάχιστο ἀπὸ
τὰ χαρτιά ἐκεῖνα! Ἐβλεπε «Ἀπάντησις στὴν 46η Κυ-
ριακή» και θά καταλάβαινε πῶς κατὰ λάθος βρέθηκαν
στὸ καλάθι. Αλλά που τέτοια τύχη! Ἡ κυρα-Μάρθα
δὲν διαβάσει τώρα παρὰ με γυαλιά, που δὲν τὰ βάζει
κι' ὅταν μαγειρεύῃ... Ἄχ, θά σκάσω!

— Ἐλα, Ἄνανια, μὴν κἀνης ἔτσι. Εἶναι μοιραῖο,
κάθε φορὰ που ἔχουμε «Κυριακή», να μᾶς συμβαίη
ἕνα τέτοιο, ἐκτός δταν γκρεμίζεται στὴ γειτονιά μας
κανένας φούρνος. Αλλά φούρνος δὲν γκρεμίστηκε αὐ-
τὸν τὸν καιρὸ. Ἐγκαρτέρησῃ λοιπὸν και γαλήνη,
ἔπος πάντα.

— Έχετε δίκιο... τώρα μου πέρασε και μένα...
— Ὅριστε τις ἀπαντήσεις τῶν τυχερῶν που ἐγλύτωσαν,
ὄριστε και τὴν ταινία τοῦ σωροῦ τους...

Πῆρα τὴν ἀσπρη ταινία και διάβασα τὴν κόκκινη
ἐπιγραφή: «Σωρὸς Β'. Τὸ Βραβεῖο τῆς Κυριακῆς».

— Τι; ἔκαμα κι' ἄκουσα ἰσα-ἰσα αὐτοὶ που εἶχες ξεχωρίσει
για Βραβεῖο; δηλαδὴ οἱ καλύτεροι; Μ' αὐτὸ πραγμα-
τικῶς εἶναι δυστύχημα!

— Ο Ανανίας χαμογέλασε πονηρά.

— Ὅχι, ἔχι, εἶπε. Στὸ σωρὸ αὐτὸ εἶχα βάλει
ἐκεῖναυς που ζητοῦσαν ἀπὸ τὴν Καλὴ Νεράιδα και τὸ
Βραβεῖο τῆς «46ης Κυριακῆς». Κάθε ἄλλο δηλαδὴ
παρὰ οἱ καλύτεροι, ἐκτός ἀπὸ δυο-τρεις που εἶναι
ἄπλως καλοί.

— Νᾶναι ἄρα γε κι' αὐτοὶ μέσα στοὺς πέντε-ἕξη
που γλύτωσαν;

— Δὲν ξέρω, ἴσως. Ἐσείς τώρα θά ἰδῆτε. Πάν-
τως εἶναι παρατηρημένο πῶς τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης
που καταδιώκουν τις «Κυριακῆς» μας, ἔχουν τὴ δια-
κριση να σβῶνται τις καλὲς ἀπαντήσεις. Κι' αὐτὸ
μιὰ μικρὴ παρηγοριά...

— Τὴ στιγμή ἐκεῖνη μπήκε στην κάμαρα με τὸ
τσάι μου ἢ κυρα-Μάρθα. Ἦταν κι' αὐτὴ πολὺ σεκλε-
τισμένη κι' ἄρχισε να κλαίγεται:

— Εἶδατε, καλὴ μου κυρία, τί ἔπαθα! Μὰ που να
φαντασθῶ ἢ κακομοῖρα; Στὸ καλάθι τὰ βρήκα...
κι' ἂν...

— Τὴν ἔκοφα και τὴν ἡσῶχασα:

— Τώρα δὰ τὰ λέγαμε με τὸν Ανανία. Ἐσὺ,
κυρα-Μάρθα μου, δὲν φταῖς καθόλου. Ὅποιοςδὴποτε
στὴ θέση σου τὸ εἶδο θά πάθαινε. Ἦταν μιὰ σύμπτωση
σατανική... Πηγαίνετε τώρα κι' οἱ δυο κι' ἄλλος να
μὴν ἔρθῃ ἐδῶ μέσα. Ἐχω, βλέπετε, να διαβάσω ἔλ'
αὐτὰ τὰ χάρτινα Ἰμαλάτια. Ἄ τὴν Πίσσα ἀφήστε τη...
Στὸ καλὸ, κι' εἰς ἄλλα με θυεῖα.

— Ἦταν τὸ τσάι μου, που λένε πῶς διώχνει και
τὸν ὕπνο, κι' ἄρχισα να διαβάσω τις ἀτέλειωτες ἀπαν-
τήσεις, που πολλὰς ἦταν σελίδες ὀλίγκες. (Ἄχ, τί
κακό κι' ἢ φλυαρία, και μάλιστα σὲ τέτοια περίστασι.
Δὲν συλλογίσθηκα αὐτὰ τὰ παιδιὰ, που με κούρασαν
τόσο, πῶς μπορούσαν να τὰ ποῦν ἔλα σὲ μιὰ μόνο σε-
λιδίτσα...!) Ὅπωςδὴποτε, βιασῆ ἀπὸ τρεῖς ὥρες, τὸ
διάβασμα τὸ εἶχα τελειώσει. Και μπροστὰ στὸν τερά-
στιο σωρὸ—δὲλες αἱ ἀπαντήσεις ἦταν τώρα στὸ τρα-
πέζι μου ἢ μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη, κι' οἱ σωροὶ δὲν
χωρίζονταν παρ' ἀπὸ τις ταινίες τους, που τις εἶχα
βάλει ἀπλῶς στὸ μεταξύ— ἔμεινα κάμψαση ὥρα συλ-
λογισμένη...

— Για τὴν «46η Κυριακή» εἶχα δώσει αὐτὴ τὴν
ἐρώτησι: «Υποθέσατε πῶς σας παρουσιάζεται ἢ
Καλὴ Νεράιδα με τὸ μαγικὸ της ραβδί, και ὅσα
λέει: Ζητήστε μου τοῖα πράγματα, ὅποια θέλετε.
και θά σὲς τὰ παραχωρήσω ἀμέσως. Μόνο να
μὴν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα που θά μπορούσατε να
τάπονηστε και χωρίς ἐμένα, π. χ. ἀπολυτήριο
με ἄριστα. Τί θά τῆς ζητούσατε;». Εἶχα λοιπὸν τὴν

ἰδέα, τὴν ἐλπίδα—κι' αὐτὸ θάταν ἢ μεγάλη ἐπιτυχία
αὐτῆς τῆς «Κυριακῆς»— πῶς κάθε παιδί θά ζητοῦσε
ἀπὸ τὴν Καλὴ Νεράιδα τρία πράγματα δικὰ του, γιὰ
τὸν ἑαυτὸ του. Ἐτσι θά εἶχαμε μιὰ μεγάλη ποικιλία,
ἕνα σωστὸ «πανηγύρι» ἀπὸ διαφορετικὰ, ἀπρόοπτα,
ἔξυπνα ἢ και ἀφελῆ παιδικὰ αἰτήματα. Δυστυχῶς, τὰ
περισσότερα παιδιὰ, παρεξηγώντας τὴν ἐρώτησι—και
δὲν εἶχαν πολὺ ἄδικο, γιατί δὲν τὴν προσδιόρισα κα-
λύτερα— «πῆραν ψηλά τὸ χερουδικὸ» κι' ἐζήτησαν
ἀπὸ τὴ Νεράιδα πράγματα μεγάλα, γενικά, γιὰ ἄλλον
τὸν κόσμο. Κι' ἔτσι ἔλα τους εἶπαν μοιραῖα τὰ εἶδη:
να πάσῃ γρήγορα ὁ πόλεμος, να γίνῃ ἢ ποθητὴ εἰ-
ρήνη, να εὐτυχῆσῃ ἢ ἀθροώπητης, να μὴν ὑπάρχουν
πιά φτωχοὶ και πεινασμένοι, παρὰ μόνο πλούσιοι, εὐ-
τυχισμένοι, μακάριοι. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φιλόφθους
αὐτοὺς εἰρηνοφίλους ἐζήτησαν— δεύτερο ἢ τρίτο αἰ-
τήμα— και τὴν ἀμεση θεραπεία ἄλλον τῶν ἀνατήρων
τῆς γῆς. Τι ἀπελπιστική, Θεέ μου, μονοτονία! Ἄν τὸ
τσάι μου δὲν ἦταν δυνατό, ἢ ἀποκοιμώμουν διαβάζοντας
τις ἐκατὸ αὐτὲς ἄπαντήσεις, που μου φαίνονταν
σὴν ἐκατὸ ἀντίγραφο μᾶς και μόνης.

— Καὶ κάτι ἄλλο ἄκόμα: Ἐκτός ἀπὸ μερικὸς που
ἀπέφυγαν, που ἀρνήθησαν να ἀπαντήσουν στὴν ἐρώτησι
μου, με μιὰ ἔξυπνη πρόφασι ἢ με μιὰ κουτὴ... ἔξυ-
πνάδα, πολλοὶ δὲν ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν Καλὴ Νεράιδα
παρὰ μόνο δυὸ ἢ και μόνο ἕνα πρᾶγμα. Στους σχολι-
κοὺς Διαγωνισμούς, κάποτε— δὲν ξέρω ἂν γίνεται
ἄκόμα— ἔδιναν τρία «ζητήματα», κι' ὁ μαθητὴς δὲν
ἦταν ὑποχρεωμένος να «λύσῃ» παρὰ τὰ δυὸ. Αλλά
δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, δταν σ' ἕνα Διαγωνισμὸ μου— Δια-
γωνισμὸς δὲν εἶναι κι' ἢ «Κυριακή»— ζήτησῆ τρία
πράγματα. Οἱ διαγωνιζόμενοι εἶναι ὑποχρεωμένοι
να ἀπαντήσουν και στὰ τρία, ὡπως π. χ. και στὰ πέντε
ἀγωνίσματα τοῦ Πεντάθλου. Φυσικά, μιὰ ἀπάντησι
και με δυὸ, και μ' ἕν' ἄκόμα, μπορεῖ να εἶναι
ὄραια. Αλλά ποτὲ δὲν θάπαρνε τὸ Βραβεῖο, γιατί
πάντα θά ἦταν ἀντικανονική: δὲν θά ἐκπληροῦσε τοὺς
«δρους».

— Γι' αὐτὰ ἔλα, και για μερικὰ ἄλλα που δὲν μπορῶ
να τὰ πῶ, ἢ «46η Κυριακή» δὲν ἔχει ἄλλη τὴν ἐπιτυ-
χία που περιμένα. Κι' ἐπειδὴ εἶναι κρίμα να πάῃ χα-
μένο ἕνα τόσο ὄραιο θέμα, σκέφθηκα να δώσω πάλι
τὸ ἴδιο, ἀλλὰ με τέτοιον τρόπο, ὡστε να ἐξασφαλίζε-
ται ἀπὸ πριν ἢ ἐπιτυχία. Ἐτσι για τὴν «47η Κυ-
ριακή» κάμη στὸ τέλος μιὰ ἐρώτησι, που δὲν θά ἐν-
θαρρῶν κανένα να πάσῃ ψηλά τὸ χερουδικὸ και να
πῆ γενικῶς κι' ἀνώτερες κοινοτοπίες, κι' οἱ ἐντελῶς
ἄνθρωποι μεταξὺ τους ἀπαντήσεις θά λείψουν ἢ θά εἶναι
λιγοστὲς ἔξυπνο. Λοιπὸν ἄλλη τὴν ποικιλία που θέ-
λουμε. Κι' ἢ θάπαντήσῃ κανένας ἢ δὲν θάπαντήσῃ
«μέσος δρος» δὲν χωρεῖ. Αλλά και ποιὸς δὲν θάπαν-
τήσῃ σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτησι:

— Ἰστέρ' ἀπ' αὐτὲς τις γενικότητες, που θεώρησα
ἀπαραίτητο να τις πῶ ἀπ' τὴν ἀρχή, ἔς ἰδοῦμε τώρα
τις ἀπαντήσεις μιὰ-μιὰ. Και παίρνω πρῶτα τὰ λεί-
ψανα τοῦ σωροῦ που ἔγινε ὀλοκαῦτωμα για τὸ τσάι
μου. Εἶναι— ἢ ἦταν— ἐκεῖνοι, που ἀνάμεσα στὰλλα,
ζητοῦν ἀπὸ τὴν Καλὴ Νεράιδα και τὸ Ἄ Βραβεῖο τῆς
«Κυριακῆς». Αλλά μήπως κι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ
πράγματα που ἐξαιρέθησαν, γιατί τὰποκτᾶ κανείς χω-
ρὶς ὑπερφυσική ἐπέμβασι, χωρίς θαῦμα, μόνο με τις
ἴδιες του δυνάμεις, τὴν ἄξια του και τὴ θέλησή του;
— Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ντῆνος Ζηριώτης, μόνο ἀφὸ κἀμῃ τὰ
τρία του αἰτήματα— τὴ δυνάμη να διώχνῃ τὸν πόνο
ἀπὸ τοὺς ἄλλους και να τοὺς ξαναφέρῃ τὴ χαρὰ που

έχασαν, νάχη παντοτεινή τη χαρά κι' αυτός ο ίδιος και να μπορεί να πραγματοποιήθει, τι θα του ζητούσαν οι αδύνατοι—στο τέλος, σε μία σημειοσούδα, ρωτά: «Αγαπητέ μου Άνανία, δεν μου λές, αν ζητούσα απ' την Καλή Νεράιδα το Πρώτο Βραβείο, θα μου τδδινε;» Κι' ο Άνανίας σημειώνει στο περιθώριο: «Ας τδ ζητούσες και θα βλέπαμε». Έγώ όμως θα τδδλεγα: «Γιά να ζητούσες Βραβείο, θάπρεπε πρώτα να ζητούσες τρία άλλα πράγματα, όπως διόλου διαφορετικά από τα γενικά, κοινά κι' άδύνατα που ζητήσες». Αλλά και τού Λάμπρου Καζωώνη τδ αίτημα για Βραβείο έρχεται τέταρτο—«υπεράριθμο» σημειώνει ο Άνανίας—γιατ' πρώτα ζητά γενικά τήν Εύτυχία, δεύτερο τήν Αγάπη (να τόν αγαπούν όλοι μα και να αγαπά όλους) και τρίτο, όλοι οι άνθρωποι, κι' οι πιο δυστυχισμένοι, να γίνουν εύτυχοι. Απεναντίας ο Άθηναιός, έμφ' άρνείται να παντήση κανονικά, άρπάζοντας τή δύστυχη Νεράιδα... απ' τδ λαιμό (τι ώρατδ σκίτσο θά έκανε ο κ. Βώττης!) και φωνάζοντας τής πώς τού έλγει περιττή και πώς «γράφει τις Νεράιδες στα καλά του τδ παπούτσι», τδ μόνο που τής ζητεί είναι «να χαθή από τδ μάτια του και... κίνη βραβείακι στην Κυριακή». Τδ πρώτο ή Νεράιδα τού τδ έκαμε, κι' ίσως μάλιστα να αγνώρισε πώς με τδ δικίο του δεν θέλει υπερφυσικές δυνάμεις για να κινή τδ χρέος του και να χαίρεται τήν εύτυχία. Αλλά στδ δεύτερο τού άποκρίθηκε άδύνατα: «Νά λοιπόν που χρειάζονται κι' οι Νεράιδες σαν 'Ελπιδες». Και δεν τού τδ έκαμε, όχι τόσο γιατί δεν ήταν στδ χέρι τής, παρά γιατί τήν είχε άποπάει. Ο Κάας πρώτα-πρώτα τής ζητά: «Ρίξε μέσα στδ νού μου περισσότερο πνεύμα και φως, ώστε να παντήσω έξυπνα στην 46η Κυριακή, και δόξησες συγχρόνως τόν αγαθό Άνανία στην άδύνακτη βράβευση τής δικής μου άπάντησης». Κι' ο άγαθός Άνανίας σημειώνει στδ περιθώριο ένα σκληρό «αμ δέ». Τδ δεύτερο αίτημα τού Κάα είναι μία γερή σιδερένια ύγεια σ' όλη του τή ζωή, που τή θέλει «για να τείνη διαρκώς πρδς τδ τέλει, για να έγγιση μία μέρα κι' αυτόν τόν Θεό!!!» (τι μεγάλο και φοβερό αίτημα, φαντάζουμαι πώς κι' ή ίδια ή Νεράιδα θά τάχασε), και τδ τρίτο, τδ γενικό, τδ αίώνιο, ή Ειρήνη. Όσο για τόν Μορφά, κι' αυτός ζητεί σπουδαία και μεγάλα, τήν εκπλήρωση όλων των όνειρων, τήν εύτυχία που γεννάει μία ήσυχη «οικογενειακή ζωή», και τέλος κάτι που τδ θεωρεί μικρότερο κι' ευκολώτερο: τδ Α' Βραβείο. Κι' ο Άνανίας σημειώνει: «Παίς ξέρει μήπως αυτό δεν είναι τδ δυσκολώτερο, όταν δεν συντρέχουν και μερικές άλλες προϋποθέσεις». Προσθέτω: Τά Βραβεία, παιδιά μου, τά παίρνουν συνήθως εκείνοι που δεν τά φαντάζονται, δεν τά περιμένουν και πάντως, εκείνοι που δεν τά ζητούν.

Σ' έναν άλλον, άρκετά μεγάλο σωρό, ο Άνανίας έχει επιγράψει: «Αρνήσις όπηρεσίας, θάνατος!». Με τδ στρατιωτικό αυτό ρητό ήθελε άπλούστατα να πη πώς τά παιδιά αυτού τού σωρού άρνούνται να παντήσουν στην έρώτησή μου, επομένως δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα. Θά ήταν λοιπόν άδιάφορο αν κι' αυτός ο σωρός έπεφτε κατά λάθος στδ καλάθι και στή φωτιά, και δεν έγλύπωναν παρά στδ λίγες άπάντησεις που θά ξεχωρίσω. Ο Νηρέος π. χ. περιγράφει στην άρχή ώραίδιατα τήν εμφάνιση τής Νεράιδας. Αλλά στδ τέλος τής λέει: «Νά μη γναιάζεσαι για μένα και να μη μου κάνης τίποτα, ούτε κακό, ούτε καλό. Ό,τι μου έρχεται, μην τού εμποδίζης τδ δρόμο. Να τάφηνης δια όπως τά θέλει ή τύχη». Κι' ο Πληγωμένος Αε-

τός: «Τρία πράγματα; πολλά είναι. Έμένα τουλάχιστο μου φτάνει ένα, ένα μόνο. Κι' αυτό δεν είναι ανάγκη να τδ πω. Τδ νοιώθει, τδ ξέρει ή Καλή Νεράιδα». Κι' ο Εύθυμος, που «έστιφε κυριολεκτικά τδ μυαλό του» για να τδ βρη, θά τής έλεγε: «Τρία πράγματα, όποια θέλω, που να μη μπορώ να ποκτήσω μόνος μου; Εύχαριστώ πολύ. Αλλά δεν θά σου ζητήσω τίποτα, γιατί νομίζω πώς όλα μπορεί να τάποκτήση κανένας με τήν υπομονή και τήν επιμονή». Και τέλος τδ Ίόνιον Πέλαγος: «Τρία πράγματα να ζητήσω από τή Νεράιδα είναι πολλά. Μου άρκει ένα: Νά εκπληρωθή, τι έχω στδ μυαλό μου. Αλλά τι έχει στδ μυαλό του, δεν μάς τδ λέει, ταιμουδιά! Κι' ο Άνανίας σημειώνει στδ περιθώριο: «Κλαίς, δεν κλαίς, μα δεν μάς λές τι έχεις...».

Στην ταμεία ενός άλλου σωρού, ο ψυχογιός μου επιγράφει: «Όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει... ραβδάκι!». Όταν αδύνατο να μαντέψω τι λογής άπάντησεις έχει αυτός ο σωρός, αν δεν τις έδιάβαζα. Είναι τών παιδιών που, εκτός από άλλα, ζητούν και τδ μαγικό ραβδάκι τής Νεράιδας, ή τήν παρακαλούν να τάγγιξη υ' αυτό, ή όπως δήποτε τδ λογαριάζουν. Έτσι τδ Τετράγωνο Εύφυτας τής ζητεί: για τδ σώμα ύγεια, για τήν ψυχή εύτυχία, για τδ νού πρόοδο. Έπειτα όμως, σά να μετανοιώνη, τής κάνει άλλα τρία αίτήματα: τδ Α' Βραβείο («πράγμα, προσθέτει, που χωρίς αυτήν δεν μπορώ να ποκτήσω, κι' άπόδειξη που δεν θά τδ πάρω»), τδ μαγικό τής ραβδί και... τόν φάκελλο με τις άπάντησεις τών άλλων. «Τι- τόν θέλεις;» σημειώνει στδ περιθώριο ο Άνανίας. Μα κι' έγώ επίσης δεν μπόρεσα να καταλάβω.—Η Ήλέντρα άπαντά: «Θά ζητούσα από τήν Καλή Νεράιδα να μ' έκανε και μένα μάγισσα, δίνοντάς μου ένα μαγικό ραβδί, για να μπορώ μ' αυτό να έχω, τι θέλω. Τότε θά έκανα όλον τόν κόσμο εύτυχοι, χωρίς πολέμους, πίκρες, δυστυχίες, και χωρίς να υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, αλλά να είναι όλοι οι άνθρωποι ίσοι κι' ένωμένοι στή ζωή σαν άδέρφια». Αλήθεια, μόνο με μαγικό ραβδί θά κατόρθωνε κανένας τά μεγάλα και θαυμαστά αυτά πράγματα.—Ο Τάσος Κριθάρας, που συνοδεύει τήν άπάντησή του και μ' ένα άρκετά καλό σκίτσο—κρίμα να μην υπάρχει άφθονος τοίγγος!—ζητεί από τήν Καλή Νεράιδα πρώτο ένα μαγικό ραβδί κι' έπειτα μερικές άποθήκες με τρόφιμα όλων τών ειδών. Αλλά συνέχεται άμέσως. «Αφού θάχα τδ ραβδί, λέει, πολύ σωστά, δεν θάξιουν παντοδύναμος, και δεν θάποκτούσα κι' άποθήκες με τρόφιμα κι' ό,τι άλλο θά ήθελα;» Ναι, βέβαια; αλλά τί γίνονται τά τρία αίτήματά μου;—Η Θεομή Πατριώτισσα κρατεί τουλάχιστο τόν αριθμό και ζητεί από τήν Καλή Νεράιδα αυτά τά τρία: Υγεία, Πλούτο και Παντοδυναμία, που θά τήν άποκτοίσε αν τής έχάριζε τδ μαγικό τής ραβδί. «Πώς θά χρησιμοποιούσα τήν Παντοδυναμία μου; εξακολουθεί ή Θ. II. που είναι κι' άρκετά εύγλωττη. Πολλά θά είχα να κάνω, πολλές επιθυμίες κι' όνειρα να εκπληρώσω και πρώτα-πρώτα θάταν να πλώση τά φτερά τής ή βασίλισσα Ειρήνη. Δεν θά ξεχνούσα όμως και τδ δέλεμα μου τά Διαπασόπουλα, χαρίζοντάς τους ό,τι ποθει ή εύγενής τους καρδιά». Πολύ καλά όλ' αυτά, αλλά με τήν παρατήρηση πώς κι' ή Θ. II. κάνει τδ ίδιο λάθος με πολλούς άλλους: άφου, με τδ ραβδί, θά ήταν παντοδύναμη, δεν θά μπορούσε να ποκτήση κι' Υγεία και Πλούτο, που τά ζητεί χωριστά;—Τρία πράγματα ζητεί τής Νεράιδας κι' ο Διγνοπέταχος: 1, να τού

δύση τή μορφή τής 2, να τού χαρίση τήν ελδλευκή στολή τής 3; να τού δώση τδ μαγικό ραβδί τής. Μόνο που και τά τρία αυτά είναι, πάλι σαν ένα...—Τδ Βουνοκομμένο Κόμμα θέλει επίσης τδ μαγικό τής ραβδί, αλλά άφου χαρίση πρώτα αίώνια εύτυχία στήν πατρίδα και ύγεια σ' όλους τούς δικούς του. (Αυτή είναι ίσως ή συντομώτερη άπάντησή απ' όλες).—Τά Ίδια, αλλά με περισσότερα λόγια, λένε: ή Ίωνία (που θά ήθελε να τήν κινή ή Νεράιδα και μεγάλη μουσική, γιατί «με τήν ταιμειλία μου δεν θά τδ κατόρθωνα να νάχη μου ποτέ», τδ Ονειρο Πλάνο (που τδ ραβδάκι ή Νεράιδα τού τδ δίνει μόνη τής, άλλ' αυτό δεν τδ εμποδίζει να ζητηθή και τδ Α' Βραβείο), ο Ηρακλής (με τή διαφορά πώς, άντι για μαγικό ραβδί, γυρεύει ένα μαγικό δαχτυλίδι που είναι τδ ίδιο), ο Παλαβοούτικος (που κι' αυτός τδ ραβδί τδ κάνει δαχτυλίδι, θέλει όμως κι' έναν... όπικρέτη, άγνωστο για τι), ο Κροκεάτης (που ήθελε άπλως να τόν άγγιξη με τδ ραβδί τής ή Νεράιδα... για να τόν κινή μάγο, τής ζητεί όμως «και τόσα λεπτά, όσα θά τού άρκοσαν να ζήση καλά»,—περιττό τή στιγμή που θά ήταν μάγος), και μερικοί άλλοι, που έπρεπε ίσως να καούν (όχι αυτοί, βέβαια, Θεός φυλάξει, παρά οι άπαντήσεις τους).

Απ' αυτό τδ σωρό, πρωτοτυπία και χάρη έχει ή σύντομη άπάντηση τού Ροδόλφου: «Καλή Νεράιδα, έσύ που χαρίζεις στδν καθένα ό,τι σου ζητήση, κάνε με και μένα αυτή τή στιγμή δέκα χρόνια πιο μεγάλο, να φορέσω κι' έγώ πανταλόνια μακριά. Κάνε με, ακόμα, να ιδω κι' άπόψε τάγγελοΰδια που είδα χτες τδ βράδυ στδ όνειρό μου... Μάρεσει τδ ραβδάκι σου, χάρις τδ μου, Μάγισσα!». Κι' ο Άνανίας σημειώνει: «ώρατδ, ε:».—Πολύ έντενέστερη, αλλά έντάκτως έξυπνη και καλογραμμένη, ή καλύτερη τελοσπάντων αυτού τού σωρού μα και μία από τις καλύτερες όλων, είναι ή άπάντησή τής Μπόν-Μπόν. Αρχίζει με στίχους:

«Ω Τύχη, που τόν κόσμο όλο γυρνάς Κι' άμετρα δάρα φέρνεις στδν καθένα, Γιατ' μπροστά μου βιαστικά περνάς, Χωρίς να φήσης χάρισμα κανένα; Μ' άκουσε ή Τύχη, στέκει και γέλα, Μου δίνει τδ χρυσό ραβδί στδ χέρι,

Και λέει: «Από τού κόσμου τά καλά, Ό,τι κι' αν ής αυτό θά σου τδ φέρω».

Η Μπόν-Μπόν δεν πιστεύει τήν εύτυχία τής, τήν πείθει όμως τδ ραβδάκι που κρατεί, και ξεθαυρεύεται να ζητήση... τι; «Άκουστε:—Α', να έλθουν πολλά-πολλά άεροπλάνα πάνω απ' τήν Αθήνα, και να ρίξουν μπόμπες που να γίνονται... ώρατδ άφράτα φωμιά, τόσα που να χορτάση όλος ο κόσμος! Β', να γίνουν όλοι οι τοίχοι τού σπιτιού τής από καραμέλλα, τά χαλιά και τά έπιπλα από σοκολάτα, τδ χιόνι να είναι ζάχαρι, τά βουνά από παντεσπάνι και τά ποτάμια από μέλι! Γ', να κρατήση για πάντα τδ ραβδάκι, ώστε να μπορεί να πραγματοποιή κάθε τής επιθυμία... Αλλά ή Νεράιδα τήν έκοψε, σοβαρή

τώρα και σχεδόν θυμωμένη: «Άκουσε, παιδί μου, τής έίπε, αυτό που ζητάς είναι παράλογο, γιατί ή μεγαλύτερη εύτυχία τής ζωής είναι ή επιθυμία κι' ή έλπίδα».

Χωρίς χαρές μπορεί κανείς να ζή, Χωρίς επιθυμίες κι' έλπίδες όμι!»

Κι' ο Άνανίας σημειώνει: «Αν θά γίνη ή Κυριακή, πρέπει, νομίζω, να δώσουμε ένα βραβείακι και στή Μπόν-Μπόν, κι' ες μη τδ εζήτησε». Ναι, άλλ' άφησε να ιδούμε πώς καλύτερες άπάντησεις θά βρεθούν παρακάτω, γιατί τδ «βραβείακι» μπορεί να γίνη και «βραβείο», μπορεί να γίνη και μόνο «έπαινος». Στδς Διαγωνισμούς, οι «καλές θέσεις» είναι και ζήτημα τύχης.

Νά τώρα κι' ένας «αυτοχρηματοδότης» κατά τδ παλιό κι' άξέχαστο άλογοπαίγνιο τού Άνανία. Επι-

γράφεται: «Και επί γής Ειρήνη εν ανθρώποις εϋδοκία», και περιέχει—εϋνόητο—τους άμέτρητους ειρηνόφιλους, που ζητούν από τήν Καλή Νεράιδα να τελειώση γρήγορα, ο πόλεμος και ναρθη—ή καλύτερα, να ξαναγυρίση—ή Ειρήνη μ' όλα τά παρεπόμενα αγαθά, χαρά, εύτυχία, ύγεια, πλούτο, δικαιοσύνη, ισότητα κτλ. (Έδώ είναι και οι σκόπελοι που είπε πρώτοτερα ή Αγάπη αλλά τους προσέχω). Οι περισσότεροι δεν ξεχνούν και τούς άνάπηρους, που θέλουν να γίνουν άρτιμελετς κι' ύγιεις μ' ένα θαύμα. Διγαστοί όμως ζητούν, εκτός απ' αυτά τά κοινά και γενικά, και τίποτ' άλλο, ξεχωριστό, ιδιαίτερο.

EIKONES BRABEYΘENTON
EIS DIAΓONISMΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΑΥΓΟΥΛΑ Ε. ΦΑΝΤΗ
(Άστρο Κουνελάκι)
Α' Βραβείον Πνεύμ. Δοκίμασων 1940, Ίσοτύπος Α' Βραβείου 28ου Διαιτ. Δύσων, και Α' Βραβείον 16ης Κυριακής.

Η Πίστις - Πατρίς, μ' έναν όρατο πρόλογο, ζητεί από τη Νεράιδα, που τη βλέπει σ' όνειρό της, έκτος από τα γενικά, και «να ξαναδώσει ζωή στον Πατέρα μας, σ' εκείνον που μεγάλωσε τους πάππους μας, τους γονείς μας, κι' άρχισε να δείχνει και σε μας τον ίδιο δρόμο, ναλ, ναναστήση τον Νικόλαο Παπαδόπουλο!». Πολύ εύγενικό και συγκινητικό. Άλλα πόσο λυπάται η Πίστις-Πατρίς όταν ξυπνά και τότε της τελειώνει! Και για μικρή παρηγοριά, ζητεί στο τέλος, «όχι πιά από το μαγικό ραβδί της Νεράιδας, άλλ' από τη μαγική πέννα του Άνανια, να την κρίνει μ' επιείκεια, ώστε να πάρη και μιαν Εύφημο Μνεία». Τίποτα περισσότερο. Στοχάζομαι λοιπόν, πώς ή με τριόροσύνη της πρέπει να νταμειφθή. — Ο Ύακινθος είναι σύντομος. «Χάρισέ μου πρώτα ύγεια — παρακαλεί τη Νεράιδα — γιατί χωρίς αυτήν όλα τάλλα θα μου ήταν άχρηστα, και ύστερα δόσε μου τη δύναμη να φέρω την ειρήνη, και να μπορώ να σκορπώ παντού την χαρά και την εύτυχία». Κι' ο Άνανιας σημειώνει: «Κόντες ψαλμός άλληλούια». — Καλογραμμένη ή απάντηση της Ναΐδος, που κι' αυτή σαν όνειρο βλέπει τη Νεράιδα και, ξυπνώντας, απαγοιτεύεται. Τό τρίτο, τό ιδιαίτερο αίτημά της, είναι: «Ήθελα να με μεταφέρής στους πλανήτες, να ίδω τη ζωή των άγνωστων αυτών κόσμων και να γνωρίσω μερικά μυστήρια της Φύσεως». Πραγματικώς, μόνο με μαγικό ραβδί θα πραγματοποιήσε τέτοιο όνειρο ένας ζωντανός άνθρωπος. Για τους νεκρούς, για τις ψυχές, δεν ξέρω. Μπορεί και να πετούν από άστρο σε άστρο. — Με τό σταρατό του, τό σαν τό τύπου γράψιμο, ο Άσπός της Ηπειρου μας διηγείται πώς όταν έλαβε τό φυλλάδιο με την έρώτηση της «46ης Κυριακής», ήταν άδιάθετος στο κρεβάτι, και φυσικά, τό πρώτο που σκέφθηκε να ζητήσει από την Καλή Νεράιδα, ήταν «να μην άρρωσταίνω ποτέ». Έπειτα άποικιμήθηκε. Και στον ύπνο του είδε ένα παιδάκι που έλεγε με αδύνατη φωνή «πεινάω, πεινάω», και παραπέρα ένα παλληκάρι με πατερίτσες, χωρίς πόδια. Εκεί, λέει, τό παρουσιάσθηκε κι' ή Καλή Νεράιδα. Και, φυσικά, έκτος από την ύγεια, της ζήτησε: «να μπορή μόλις άγγίξη έναν πεινασμένο, να χορταίνω άμέσως και να χύη τό χάρισμα να ξανακάνω γερό κάθε άναπνηρο». Για ειρήνη δεν λέει τίποτα. Ο Άνανιας όμως, υποθέτω, τον έβαλε κι' αυτόν με τους ειρηνόφιλους, γιατί απ' αυτά που ζήτησε, τόσο όμοια με των άλλων, δξάγεται πώς είναι.

Παρακάμπω ως σκοπέλους τις απαντήσεις της Δροσοσταλίδας (που βλέπει μιαν Νεράιδα «με κατάμαυρα μαλλιά», ενώ συνήθως οι Νεράιδες τ' έχουν κατάξανθα, κι' όταν δεν είναι τόσο, τ' κάνουν με... δξυζανέ), του Μελισσού, του Τρικούβεργου (που ζητεί ένα μόνο, άλλα λέοντα), του Σίμωνα, της Άναδομένης (που έχει στην άρχή μιαν φιλοσοφία για τους πρωτόγονους, τους άγριους ανθρώπους, που κοινοτεύουμε, λέει, να τους φτάσουμε γι' αυτό ζητεί στο τέλος, όραιότατα, «δ Εικοστός Αίώνας να ξαναγίνει Είκοστός), της Φωφώς Κριθαρά (που για την Έλλάδα θάθελε να ξαναβρή τον πολιτισμό που είχε στον Ε' Αίώνα π. Χ.), του Έλληνα (που ζητεί και για την οικογένειά του να βασιλεύη σ' αυτήν ή εύτυχία, ή αγάπη κι' ο οικτος για τους δυστυχισμένους), της Μαρίας της Μελαγχολικής (που άποκαιρετά την Νεράιδα έτσι: «Καλή μου Νεράιδα, αυτά είχα να σου πώ. Μη με ξεχάσης. Ρίξε μιαν ματιά και σε μένα τη φτωχούλα. Εύχαριστώ...»), του Παροδίτη (που

την παρεξήγηση που κάνει, όπως τόσο άλλοι, τη ρίχνει σε μένα λέγοντας: «αυτό θα ζητήσω, γιατί ξέρω πως μόνο μ' αυτό θα κέρδιζε ή Άνθρωπότητα όχι ένα, ούτε τρία πράγματα, όπως τό θέλεις, άγαπητή Διάπλάσις, με την ίδια την εύτυχία με τις χιλίες της μορφές»: με είπα εγώ τίποτα για «Άνθρωπότητα»: μόνο για σας είπα, για τον καθένα σας), του Πολικού Άστέρου (που τό δεύτερο αίτημά του είναι «ή συνέχιση της Διαπλάσεως», γιατί με τις σημερινές συνθήκες, άφου δεν υπάρχει ούτε χαρτί, κινδυνεύει να σιαματήση»: ε, όχι, εύχαριστώ τό καλό παιδί που με συλλογίσθηκε, άλλα έλπίζω να τό καταφέρω και χωρίς μαγικό ραβδί), της Ροδοδάφνης, του Καραϊσκάνη, της Δάκρυνης (με πολύ όρατα διατύπωση, άλλα... άλλ' άς μην παραφερθώ κι' εγώ...), της Αγαμέμνης (θού, Κύριε, φυλακήν...), του Δημητρίου Ίγερινού, του Φιλήμονος (που φαντάζεται τον Άνανια «να χαμογελά κάτω απ' τα μουστάκια του», διαβάζοντας την απάντησή του, άλλα δ ψυχολογίας μου διαμαρτυρείται στο περιθώριο, πώς «δεν έχει μουστάκια, ούτε είχε, ούτε θα χύη ποτέ») και της Άνοιξιάνης (που τό ραβδί της Νεράιδας τό βλέπει «δικαιαννοστόλιστο» — και πώς δεν της τό ζήτησε;) Έδώ παραλείπω κάμποσους, που δεν αξίζουν ούτε Εύφημο Μνεία — γιατί, καθώς ξέρετε, την παίρνουν όλοι όσοι αναφέρονται στην κρίση — κι' έξακολουθώ.

Ορθά-κορτά, ο Ίθγασος θέλει: την Ειρήνη σ' όλο τον κόσμο, την Άγάπη ανάμεσα στους ανθρώπους, και τη Δικαιοσύνη μεταξύ μικρών και μεγάλων, άμην! — Η Άγριόπαπια (κι' αυτή στους ειρηνόφιλους κατά συμπερασμόν) ήθελε να χύη ένα ψωμί, να δίνη και να δίνη και ποτέ να μην τελειώνη ήθελε να μπορή να ανακουφίξη τους φτωχούς, δινοντας τους τανάκαθα μ' ένα της λόγο: και τη δύναμη — ούτε λίγο ούτε πολύ — να γιατρέψη όλους τους άρρώστους. — Η Ήρω θά ζητούσε πρώτα — πρώτα να τελειώνε ο πόλεμος και... να τρώγαμε την ποθητή μακαρονάδα (και βέβαια, ή ποθητή μακαρονάδα δεν είναι με λάδι και ντομάτα όπως την κάνουμε τώρα κάπου — κάπου, άλλα με βούτυρο, με τυρί παρμεζάνα και με σάλτσα από ταυγάου...) — Χωρίς να χύη σπιγμή, ο λακωνικότατος Αγαδοσελαγίτης (κι' άς μην είναι πολύ κοντά τό Αίγαίο στη Λακωνία), σηκώνοντας ίκεταιρικά τά χέρια, θά φώναζε: «Θέλω να μου χαρίσης, Καλή Νεράιδα, την Εύτυχία, τη Χαρά και την Ύγεια» (άλλα θάταν ακόμα λακωνικώτερος, αν ζητούσε μόνο την Εύτυχία και στόπ' γιατί μπορεί να ένονηθ ή Εύτυχία, χωρίς Ύγεια και Χαρά: Θά μου πη: και τί γίνονται τά τρία αίτήματά;: «Α, ναί, όσο γι' αυτό...») Πολύ όμορφα, με λογική και χάρη, τό λέει ή Ρισή. Άλλα κι' αυτή δεν ζητεί παρά τό στερεότυπα: να λείψη ή δυστυχία, να μην άπάρχουν πιά φτωχοί, να τελειώση ο πόλεμος και ναρθ ή ειρήνη, που θά μας φέρη και τό πολύ ψωμί. — Του Άντωνίου Κ. Άντωνίου μόνο τό πρώτο αίτημα είναι ιδιαίτερο: από τη Νεράιδα ζητεί σ' φία. Άν την είχε, λέει, δεν θά τό κατέβαιναν «μαγεμμένες οι σκέψεις» και δεν θά έγραφε — συμπεραίνω εγώ — τη σωφώτερη απάντηση: — Άπεναντίας της Μισάλλας Πέσση — ιδιαίτερο: είναι μόνο τό τελευταίο αίτημα: θά ζητούσε απ' τη Νεράιδα «τη δύναμη να κρατή πάντα κοντά της τάγαπημένα πρόσωπα, νικήτρια του Θανάτου». Άδύνατο, ε; άλλα μήπως είναι περισσότερο δυνατά κι' αυτά που ζητεί ή ίδια και τόσο άλλοι: «Όταν έχη κανένα μπροστά του κοτζά-Νεράιδα, τί να της ζη-

τήση, μιαν βελόνα ή μιαν καρφίτσα... Και τελειώνω με την απάντηση της Άττε Ίράμ, που όρισμένως είναι ή έξυπνότερη αυτού του σωρού. Άρχίζει μ' ένα άλογοπαίγνιο: Στο σπίτι της έχουν μιαν ύπηρέτρια που τη λένε Καλλιόπη και για συντομία τη φωνάζουν Καλλι. Μιαν μέρα — κι' έννοείται μετά την έκδοση του φυλλάδιου με την «45η Κυριακή» — παρουσιάσθηκε μιαν γυναίκα, ενώ ή ύπηρέτρια άποσκούπιζε κάτι νερά που είχαν χυθεί στην είσοδο, και της είπε: «Τί τ' είπα, Καλλι, νερά είδα». Η Καλλι άπόρησε πώς ή γυναίκα μπηκε, ενώ ή ξύπορτα ήταν κλειστή, πώς ήξερε τόνομά της, και πώς είδε τά νερά, άφου πιά τά είχε σκούπισει. «Ξωτικό θά είναι» είπε με τό νού της. Κι' όπου φύγει — φύγει. Έπειδή όμως ή γυναίκα έπρόφερε και τόνομα Άττε Ίράμ, ή ύπηρέτρια έτρεξε στη μικρή της κυρία και της τό είπε. — Κουτή! κουτή! φώναξε ή Άττε Ίράμ. Τρέξε και πές της να περάση στο σαλόνι κι' έφτασα. Ούτε τόνομά σου είπα, ούτε για νερά σου μίλησα. Τό δικέ της όνομα είπα: Η Καλή Νεράιδα. Και σ'ό δειπράξες άλογοπαίγνιο... Έτσι τό άλογοπαίγνιο τό φορτώνει στην Καλλι, όριζόμενη να «φρή της πηχτας τό κνκαλα», πώς αυτή είναι άθία. Τό πιστεύουμε. Και την ακολουθούμε στο σαλόνι, όπου την περίμενε ή Νεράιδα, Ινκόνιτο βέβαια, γιατί αν παρουσιαζόταν με στέμμα στο ξανθά μαλλιά και με ραβδί στο χέρι, θά την έγνώριζε κι' ή ύπηρέτρια. Της έκαμε τρεις χαριτωμένες υποκλίσεις, κι' έπειδή την είδε να χαμογελά, πήρε θάρρος και της είπε: — Καθήστε, κυρία, να πάρете ένα γλυκό. — Τί: έχετε ζάχαρη; — Όχι, καλή κυρία. Γλυκό με πετιμέζι. Και μάλιστα, έπειδή έπιτσάσε όταν τό φήναμε, πικρίζει και δεν μπορούμε να τό φάμε. — Κατάλαβα, και τόχετε για τους μουσαφιρέους! Μήπως θέλεις ζάχαρη για πρώτο πράγμα από τά τρία που θά ζητήσεις; — Όχι, για τό Θεό! Θά ζητήσω να τελειώση ο πόλεμος, να γίνη ειρήνη, και τότε ή ζάχαρη κι' όλα τάλλα καλά θέρθουν μόνα τους. Με τό ίδιο πνεύμα εξακολουθεί ο δικάλογος. Τό δεύτερο αίτημα της Άττε Ίράμ είναι «να εθμερήση τό Έθνος μας». Κι' όταν ή Νεράιδα τη ρωτά αν θά ζητήσει και τίποτα για τον έαυτό της, της απαντά: — Μήπως δεν είναι και για μένα αυτά που ζητήσα;: «Όταν έχουμε κι' ύγεια στο σπίτι μας, τί άλλ...» «Έδώ ή Καλή Νεράιδα εξαφανίσθηκε (βιαζόταν γιατ' είχε να πάη και σε τόσα άλλα παιδιά). Θά είπα: ύγεια είναι τό τρίτο πράγμα που ζητά από τό κορίτσι. Και μάφωσε χωρίς να καταδεχθ ή τό γλυκό, που στο μεταξύ της είχε φέρε ή Καλλι μάς». Ο Άνανιας σημειώνει στο περιθώριο: «Η Άττε Ίράμ λέει βέβαια τά ίδια πράγματα που είπαν οι περισσότεροι αυτός του σωρού. Ο τρόπος όμως που τά λέει διαφέρει πολύ. Κι' αυτό είναι σπουδαίο». Προσθέτω: άλλα θά ήταν ακόμα σπουδαιότερο, αν, μαζί με τον τρόπο, ήταν διαφορετικά και τά πράγματα. Συνήθως λένε: «Στην Τέχνη, τό θέμα δεν είναι τίποτα τό πάν είναι τό πώς, θά τό πραγματοποιήση». Μπορεί να ναι σωστό μέχρι τινός. Άλλα και τις απαντήσεις της Κυριακής πρέπει να τις κρίνουμε σαν τέχνη. Τότε στην Άττε Ίράμ θάδινω τό Πρώτο Βρα-

βείο. Δεν της τό δίνω όμως. Ούτε θά τό δώσω, αν δεν βρω απάντηση που να χύη και τά δυό, να τάχ η όλα. * * * Την όρω: Σωρός πέμπτος και τελευταίος. Δεν είναι πολύ μικρότερος από τον προηγούμενο. Κι' ίσως θά φανη ακόμα μεγαλύτερος, γιατί τό είδος των απαντήσεων του με ύποχρώνει να τις αναφέρω όλες. Είναι οι πρωτότυπες, οι ιδιαίτερες, οι ιδιόρρυθμες, που δε μοιάζουν μεταξύ τους ούτε δυό. Γι' αυτό ο Άνανιας έχει επιγράψει στην ταινία τους παλιούς αυτούς στίχους, τροποποιώντας λίγο, για την περιστάση, τον πρώτο: «Δεν απαντώ ως απαντούν οι άνθρωποι συνήθως, Εγώ βαδίζω μόνος μου, και όχι με τό πλήθος». Πολύ καλά! Τό πρωτότυπο όμως, τό ιδιόρρυθμο δεν είναι πάντα και όρατο. Κι' αν στο σωρό αυτό άπάρχουν πραγματικώς θαυμάσιες απαντήσεις, άλλες, μ' όλη τους την ιδιόρρυθμία, δεν λένε τίποτα αξιόλογο, και μερικές μόλις αξίζουν Εύφημο Μνεία. Θά τις αναφέρω «κατά σειράν έπιτυχίας». Και σ' αυτές δεν δυσκολεύομαι πολύ, γιατί ο Άνανιας έχει κάμει μιαν πρώτη «αξιολογική κατάταξη» και βλέπω πώς λίγες μεταβολές — ή μεταθέσεις — έχω να κάμω σ' αυτήν. Πρέπει να προσθέσω και τόσους: Είναι μερικοί και σ' αυτό τό σωρό που ζητούν τά ίδια κοινά και γενικά πράγματα των άλλων: ειρήνη, αγάπη, δικαιοσύνη, εύτυχία και καβέξης: άλλα ο τρόπος τους είναι τόσο ιδιαίτερος, τό ύφος τους τόσο ξεχωριστό — κι' όρατο — ώστε ο Άνανιας, και βέβαια «τιμής ένεκα», τους κατέταξε στους «πρωτοτύπους». Άλλοι, πάλι, κι' αυτοί είναι περισσότεροι, άφου ζητήσουν δυό πράγματα κοινά, ζητούν κι' ένα τρίτο τόσο πρωτότυπο, τόσο ιδιαίτερο, και κάποτε τόσο άπρόοπτο, που αυτό και μόνο άρκει για να τους... σώση. Κι' αρχίζω: Ο Πανελήμιος Πόθος — παρών! — Ζητεί κι' αυτός Εύτυχία, άλλα συνεχ ή, ζητεί κι' Ύγεια, άλλα παντοεινή, ζητεί κι' Εύθυμία, άλλα διαρκή. Αλλά τά τρία έπίθετα είναι όλη του ή πρωτοτυπία. Κι' ίσως ή προσθήκη του στο τέλος: «Μακριά από τά πλούτη και τάλλα μάτια πράγματα, που συντελούν θηθεν στην εύτυχία του άτομου». — Ο Δημοσθένης, «κατόπιν άρκετης σκέψεως», άπεράσισε να ζητήσει «να σδυσθούν όλες οι κακίες του κόσμου, να λάθη καλύτερη τύχη απ' αυτήν που τό προσρίζεται» (μα την ξέρει; κι' αν είναι ή πιό ζηλευτή του κόσμου...) και μένα να με κάμη ή Νεράιδα «αίώνιαν». Ύστερα όμως συλλογίζεται πώς γι' αυτό δεν χρειάζεται μαγικό ραβδί, «άρκει μόνο να ενεργούν οι συνδρομητά μου δια την διάδοσίν μου» και για τρίτο ζητεί «να εκπληρωθούν όλοι οι πόθοι των αγαπητών του γονέων», που είναι καλό. — Ο Γεωκλής, όταν έλαβε τό φυλλάδιο μου με την έρώτηση της «Κυριακής», έδιάβαζε «Τά μάτια του Αίώνιου Άδελφού» του Στεφ. Τσολίχ. «Κι' έβλεπε τον Αίώνιο Άδελφό, τον Βιτάρα, να αγωνίζεται να φθάση την τελειότητα, να γίνετα ήρωας πολέμου — άστραπή σπαθιοθ τον είπαν — μετά δικαιοτάτος δικαστής — πηγή δικαιοσύνης τον είπαν — μετά βαθύς φιλόσοφος — άγρός της συμβουλής — και: τέλος έρημίτης — άστρο της μοναξιάς». Κι' όμως τό τελείο δεν τό έφθάσε. Γι' αυτό κι' ο Γεωκλής ζητεί από τη Νεράιδα την Τελειότητα, έπειτα την Εύδαιμονία και τέλος Τύχη Άγαθή. (Ο,τι αξίζει, δηλαδή, ο πρόλογός του). — Τό Εύθυμο Εδξωνάκι ζητεί πρώτα κάτι... επικίνδυνο, που δεν τό λέω. «Έπειτα πολλά χρήματα»

για να ανακουφίσει τους φτωχούς, και τρίτο κάτι απρόοπτο κι' ύφαιτο: «να τον κάνει η Νεράιδα ένα συγγραφέα σαν τον Άγγλο Κίπλιγκ, τον δανό Άντερσεν και τον Έλληνα Σενόπουλο, για να γράφει ωραίες ιστορίες για τα παιδιά και να τα διδάξει να είναι άφοβη-μένα στα καλά ειρηνικά έργα και, όταν μεγαλώσουν, να μην άρχισουν τους πόντους και δυστυχίσουν» — 'Ο Όδυσσεύς, πολύ σύντομος, μα και πολύ πρωτότυπος. Ζητεί: ένα μεγάλο παλάτι ελο με ρουμπίνια και διαμάντια, σαν κι' εκείνο που είχε ένας πρίγκη-πας σ' ένα παραμύθι που διάβασε: ένα μεγάλο χρυσό καράβι, για να ταξιδεύει στους ωκεανούς και σ' όλες τις ωραίες χώρες και... πεντακόσια μολδία και πεντα-κόσια μεγάλα τετράδια «να ζωγραφίσει όλη την ημέρα, γιατί το άρεσει πολύ η ζωγραφική». (Ένα μόνο δεν καταλαβαίνω γιατί το καράβι έπρεπε να είναι «χρυσό» για ταξίδια θα ήθελε ή για φιγούρα;) — Τόση πολυ-τέλεια δεν τη θέλει το επίσης σύντομο Άπτεσθεϊάκι του φθάνει ένα δωμάτιο γεμάτο βιβλία, λογοτεχνικά, έγκυκλοπαιδικά, ιστορικά, και με όλους τους τόμους μου' άφθονο φωμί, ώστε κι' αυτό να χορταίνει και στα φτωχά παιδάκια να δίνω και «τη Διάπλασι των Παί-δων δεκαεξαεσέλιδη καθ' έβδομάδα». (Άλήθεια, μόνο με μαγικό ραβδί θα γινόταν σήμερα τέτοιο θαύμα). — Πολύ περιεργός είναι ο Ουθρανοκατέβατος: αντί να-παντήσθω στη Νεράιδα, τη ρωτά αυτός «πότε θα τε-λειώσω ο πόλεμος;» Και τίποτ' άλλο «γιατί, λέει, γνωρίζοντας αυτό, ζητώ όχι 3, αλλά 103 πράγματα!». Ναι, αν μάθαινε κανένας μεγάλος, από μάγο, πότε ακριβώς θα τελειώση ο πόλεμος — πράγμα που κανέ-νας δεν μπορεί να το ξέρη ή να το συμπεράνη θετικά — πολλά θα είχε να ώφελήσθω Άλλά ένα παιδί: 'Ισως θάταν πιο ώφελιμένο αν ζητούσε από τη Νεράιδα τρία θετικά κι' ώφισμένα πράγματα, έστω και πεντακόσια μολδία και τετράδια για ζωγραφική...

Αυλόνητη είναι η λογική που αναπτύσσει το Μπουμπουιάκι (κορίτσι). Τι να ζητήσει; παιχνίδια, γλυκά, βιβλία, δώρα. Οι γονείς της της κάνουν ένα σωρό, και μάλιστα κάθε Πρωτοχρονιά. Άλλά πέρου, την Πρωτοχρονιά, ήταν στο κρεβάτι με πυρετό και δεν μπόρεσε να τα χαρή. Δεν θάταν λοιπόν καλύτερα; γιατί της κάνουν δώρα κι' ε, τι θέλει οι γονείς της; γιατί την αγαπούν. Ώστε κι' η αγάπη των άλλων ει-ναι στη ζωή απαραίτητη. Τέλος, για να της κάνουν δώρα κι' ε, τι θέλει, οι γονείς της δεν άρκει να την αγαπούν πρέπει να έχουν και τα μέσα, τα χρήματα; κι' αυτά μόνο η εργασία τα δίνει. Άρα υγεία, αγάπη κι' εργασία, καλά τρία! — Η Μονάκριβη εξομολο-γείται: είναι καλό κορίτσι, κι' όχι «παλιοκόριτσο» όπως της λέει καμιά φορά, θυμωμένη, ή μαμιά της. Ναι, αλλά έχει κι' ελαττώματα και, χωρίς να το θέλη στενοχωρεί μεσικές φορές την καλή της μαμιά που με τόσους κόπους τη μεγαλώνει και τόσο την αγαπά. Λοιπόν, αίτημα πρώτο: να φύγουν από πάνω της όλα τα ελαττώματα και να γίνει ένα κοριτσάκι πέρα-πέρα καλό. Δεύτερο: να ξαναρχίση να κυλά ήσυχη σαν πρώτα η ζωή, και να λάμψη πάλι ο κόσμος ευτυχής και... βαρυστομαχισμένος. Και τρίτο: να δλεπε γρήγορα τους θεούς της και τα ξαδελφάκια της που είναι στην Άμερική, και «τόσο την αγαπούν μα και τους αγαπά, αλλά δυστυχώς ούτε την ξέρουν ούτε τους ξέρει». Καλή απάντηση, παιδαίτικη, τρυφερή κι' ει-λικρινής. — Με την ίδια άφέλεια, αν και πιο μεγάλος, άπαντά κι' ο Σίσυφος: «Καλή μου Νεράιδα, πεντά-

μορφη κόρη, συντρόφισσα του ύπνου των παιδιών, φίλη των μεγάλων, βασίλισσα της χαράς και του γέ-λιου! Χάρισέ μου μια τρανή αποθήκη γεμάτη τρέ-φιμα, γλυκά και πολλά-πολλά ψωμιά: δεν τα θέλω μόνο για μένα, παρά και για τους πεινασμένους... Σ' όλα τα καλά παιδάκια που θα ίδης, πές τους εκ-μέρους μου ένα καλό λόγο, δός τους ένα θερμό φιλάκι. Κι' ακόμα χάρισέ μου πολλά βιβλία, ένα περιβολάκι, και διώξε τον χειμώνα για πάντα από τον πλανήτη μας». 'Ο Άναβίας σημειώνει στο περιβόριο «πολλά γυρεύεις». Κι' αλήθεια είναι πολύ περισσότερα από τρία... — Ύστερ' από ένα μεγάλο πρόλογο — πώς είδε την Καλή Νεράιδα στον ύπνο του κτλ. — ή Έλευθε-ρία (αγόρι) της ζητεί τρία μόνο πράγματα, και μα την αλήθεια όχι και τόσο... ύπερβολικά: 'Ολους τους τόμους μου, Α' και Β' Περιόδου, χρυσόδετους; μια άσπρη φραντζόλα προπολεμική, και να είναι ζεστή; τον Α' λαχνό του λαχείου. Και τα τρία τάπευτση στον ύπνο του. Άλλά όταν ξύπνησε κι' είδε πως δεν ήταν παρά ένα όρατο όνειρο, λυπήθηκε πολύ. «Νάχα φάει τουλάχιστο τη φραντζόλα, είπα με το νού του, ή ναχα πάρει τον τόμο τού 1908!». 'Ο Άναβίας σχο-λιάζει: «Δεν πειράζει, άλλη φορά. Άλλ' αν και στον ξύπνο του ζητούσε από τη Νεράιδα τα ίδια, παρατηρώ πως δεν θάταν τρία παρά μόνο ένα. Γιατί αν του έπε-φτε ο Α' Λαχνός, θάχε και τάλλα χωρίς τη βοήθειά της». — 'Ο Γυρέκο θά της ζητούσε τη δύναμη να επιδάξη το δικιο παντού και να ξαναφέρη τον κόσμο στον ίσιο δρόμο της δικαιοσύνης (αυτό τόπαν κι' άλ-λοι) θά της ζητούσε ακόμα να τον κάνει να μην έχη την ανάγκη της (κι' αυτό, μ' άλλα λόγια, τόπαν κι' άλλοι). Άλλά το τρίτο δεν τόπε κανένας, άκουστε το: «Είναι, στιγμές που κι' εγώ ο ίδιος σιχαίνουμαι τον έαυτό μου που είναι τόσο άνθρωπος. Θάθελα να μ' εδωάζες από τάνθρώπινο πετό μου». Κι' ο Άναβίας ρωτά: «και σαν τί άλλο πετό θάθελε; ή κανένα, να είναι μόνο ψυχή; αλλά τότε... να πέθαινε; Θεός φυλάξει!». Κι' εγώ αυτό είπα. Άλλά θυμήθηκα και τους στίχους του Σουρή:

Σ' αυτόν τον κόσμο τον χαλό,
Άχ, ως μπορούσα να μη ζω,
Μά, δίχως να πεθάνω.

'Ιδανιστής και ποιητής όπως πάντα του ο Άλκης Μύρας. Θά ζητούσε πρώτα - πρώτα να μη σωριασθή έρειπωμένο των Ιδανικών του το παλάτι, για να μπο-ρέση ν' ακολουθήση στη ζωή του το δρόμο που θέλει. Να γυρίση στον πολυδοσανισμένο κόσμο η ευτυχία, να γιατρευθή κάθε άρρώστεια, να μην ξανακουσθή η λέξη πεινώ, να επικρατήση το «αγαπάτε αλληλους». Κι' επιλέγει: «Τότε θάνθίζουν πάντα της ζωής τέ-λεια ρόδα και θάνατο ολογάλανος ο ουρανός κάθε αν-θρώπου». Τίποτα δεν προσθέτει: ο Άναβίας: ούτ' εγώ. — 'Ο Άρης όμως θάλεγε πως είχε υπ' όψη του την απάντηση του Άλκη Μύρα και τη σχολιάζει: «Η απόλυτη δικαιοσύνη επί της γης, λέγει, δεν πρέπει να είναι το όνειρο κάθε ανθρώπου. Αυτό δεν έννοούσε ο Χριστός, όταν έλεγε το αγαπάτε αλληλους; Γιατί βέβαια, άμα κάθε άνθρωπος αγαπήση όλους τους άλ-λους, εν' έπόμενο να επικρατήση επί της γης από-λυτη δικαιοσύνη, κι' οι άνθρωποι θά είναι όχι μόνο άπολύτως ευτυχεις, αλλά θά εξασφαλίσουν και την αιώνια ζωή». Με άλλους λόγους, τα τρία αίτήματα του Άρη είναι: απόλυτη δικαιοσύνη, απόλυτη ευτυ-χία και αιώνια ζωή. — Η Αταλάντη δεν γυρεύει τόσο μεγάλα και ύψηλά. Της φθάνει ένα μαγικό άθόρουο

άεροπλάνο για να κάνει το γύρο του κόσμου, κι' ακόμα σε κάθε τόπο που θα πηγαίνει, να ξέρη τη γλώσσα του (να, σαν τον κύρ Ήλτα, που βρέθηκε να ξέρη τάρ-πικα όταν πήγε στη Βαγδάτη), κι' έτσι να γνωρίζη τις συνήθειες και τον χαρακτήρα των κατοίκων του (αυτά σαν τον Όδυσσεύ, που «πολλών ανθρώπων είδεν άστυ και νόον έγνω»). Στο τέλος του φανταστικού αυτού ταξιδιού, θά ζητούσε ένα μυθικό παλάτι, ή έστω και μια ψάθνη καλόδα, σ' ένα μικρό, ειρηνικό, χαμένο στα βάθη κανενός ωκεανού νησί (του Ειρη-νικού λοιπόν, εκεί είναι τα ωραιότερά), για να πε-ράση την υπόλοιπη ζωή της σε μια γλυκιά έξορία, που ελο, φαντάζεται, την παθουμόν. (Έξορία; ελο; εγώ δεν το φαντάζουμαι...). — Άκόμα πιο άλιγαρκής είναι ο Ολιμμένος Ίσπότης. Δεν θέλει παρά ένα «καλό σπιτάκι» χωρίς πολλά πράγματα, για να ζη ειρηνικά κι' ευτυχισμένα με τους γονείς και τэдέρφια του: ακόμα ένα σπιτάκι σ' έρημο δρόμο, μέσα στη μο-ναξιά (το έξοχικό ίσως), και μια «Διάπλασι» με είκοσι σελίδες καθ' έβδομάδα (ή μόνη πολυτέλεια), για να χωράσει και πολλές Μ. Άγγελίες «με σκόνο». Πα-ρατηρώ... Άλλά για στάσου! αν παρουσίαζε με την ίδια έκταση όλες τις απαντήσεις που μένου, δεν θά μου έφταναν ούτε οι είκοσι σελίδες που θέλει ο Ολιμ-μένος Ίσπότης. Πρέπει να είμαι πιο σύντομη σε πολλές απ' τις επόμενες, για ναχω τόπο στο τέλος να έκταθω στις εξαιρετικές. Άλλά η συντομία μου δεν σημαίνει πως κι' αυτές, που σχεδόν τις παρατρέχω, δεν έχουν την αξία τους.

Και να τώρα το τρυφερό κι' εύγενικό Διαβολό-παιδο (κορίτσι). Θά ζητούσε της Νεράιδας να της φέρη στο χρυσό της άτι τον πατέρα της, που λείπει στην Άμερική δύο χρόνια και τον παθούσε να την πάη στο σχολείο της, για να νοιώση πάλι, έστω και για μια στιγμή, τη «θαλπωρή» του και για μένα, το άθνατο νερό, να ζήσω τόσα χρόνια, «όσα άστέρια έχει μια βελουδένια νύχτα άστροφεγγιάς». — Η Ά-τλαντίς θά ζητούσε την γαλήνη και την ευτυχία του κόσμου, έπειτα να την προικίση η Νεράιδα με τάλαντο συγγραφείας (ή φιλοδοξία της), και τέλος να την κάνει να κρατή όρθό, ίσιο το κεφάλι της, γιατί έχει το ελάτ-τωμα να το ρίχνω, να το κουνά, να το γυρίζη, και «φαθατά μην το χάση απ' τις πολλές στροφές που παίρνει». — 'Ο Δουδοβίκος πρώτα την Ευτυχία (το αιώνιο), έπειτα να ζήσουν όσο το δυνατό περισσότερα χρόνια οι γονείς του, και τέλος να εκπληρωθούν όλα τα όνειρά του, και τα τωρινά και τα μέλλοντα. — Το Άήτητο Θαλασσοπούλι πρώτα την Ειρήνη (το αιώνιο), έπειτα ένα μεγάλο τραπέζι με τα εκλεκτό-τερα φαγητά και γλυκά — προπολεμικά, έννοείται — και τέλος, τί νομίζετε; «να γινόταν ξαφνικά μια φεγ-γαρόλουστη καλοκαιριάτικη νύχτα, κι' εγώ να βρι-σκόμουν σε μια βάρκα κωπηλατών». (Σημειώστε πως μου γράφει Δεκέμβρη). — Η Φιέρη ήθελε τη δύναμη να σκορπίση τη χαρά και το γέλιο σ' όλα τα φτωχά, χλωμά και λυπημένα παιδάκια τάλαντο μουσικού σαν την Ίωνία, (άγαπά πολύ τη μουσική), για να γι-νόταν «ξεχωριστή μέσα στους ξεχωριστούς μουσι-κούς» και τέλος ένα ταξιδάκι σε χώρα παρμαθένια. — Η Άλεπουδίτσα θά ζητούσε να μεταφερθή σ' ένα «κρεμαστό κήπο» σαν τους παλιούς της Βαβυλώνας: να βρεθή σ' ένα τραπέζι γεμάτο γαλοπούλες ψητές και ταψιά γαλατομπούρεκο, να φάη ως που να σκάση (Χριστέ και Παναγιά), κι' έναν καθρέφτη, μαγικό βέ-βαια, για να ιδη και να γνωρίση το πρώτο παιδί που

γράφτηκε συνδρομητής μου. (Μά είναι γνωστό: πρώ-τος - πρώτος γράφτηκε συνδρομητής μου το 1879 ο μι-κρός Κωνστ. Ρακτιδάν, ο κατόπι μεγάλος νομομαθής, καθηγητής, άκαδημαίικος και πρόεδρος του Συμβουλίου Επικρατείας, που πέθανε πρό όλίγων ετών). — 'Ο Μι-κρός Ζωγράφος, μετά την Υγεία (το αιώνιο), ζητά να γίνει μεγάλος ζωγράφος (τί άλλο;) και τρίτο να πο-κτήση ένα... βετο μεγάλο ζαχαροπλάστη, γενναίο-δυρο και πονόψυχο (δ λόγος ενόνητος). — Η Άθά-νατη Λόρα (αγόρι) ήθελε να γίνει τόσο πλούσιος και καλός, ώστε ναπαλλάξη τον κόσμο από τη δυστυχία, και να κηρύξη την Άγάπη τόσο καλά, «ώστε ελο να την κάμουν θεά τους». Κι' αν η Νεράιδα δεν θά μπο-ρούσε να του παραχωρήση αυτά, τότε θά της ζητούσε (να, κάτι πρώτοτυπο), να του κάνει την καρδιά του απ' άσάλι, «για να μένη άσυγκίνητη στον ανθρώπινο πόνο». — Το Δακρυμένο Χαμόγελο (αγόρι), θά ζη-τούσε να μείνη πάντα νέος, και μάλιστα στην ηλικία που έχει τώρα να ειρηνεύση με το μαγικό ραβδί ο κόσμος; κι' αυτός ναποκτήση (τι άπρόοπτο!) «ένα πε-ταχτό μορφο αγοράκι» που θα του έδειχνε όλη του την πατρική στοργή. (Μ' αυτό πως συμβιβάζεται, άφου θάθελε να μείνη πάντα παιδί ο ίδιος;). — 'Ο Αόργικριν κάνει δλάκερο διήγημα, αλλά καλογραμ-μένο. Την έρώτηση της «46ης Κυριακής», επειδή δεν ήξερε τι να ζητήσει, την άφησε ζαλισμένος και την ξέχασε. Την ξαναθυμήθηκε την παραμονή των Χρι-στουγέννων, εξαιτίας που γυρίζοντας άργα τη νύχτα στο σπίτι του, άκουσε ένα φτωχό παιδάκι να του λέη «κύριε, πεινώ». Έτσι αποφάσισε να ζητήσει για χάρη απ' τη Νεράιδα «μια πλέρια ανακούφιση, συμπλήρωμα της ανθρώπινης ευσπλαχνίας, που δυστυχώς τώρα πια δεν υπάρχει, στα πονεμένα και δυστυχισμένα αδέρφια μας. Μόνο αυτή τη χάρη της ζητώ και θα της ήμουνα για πάντα υποχρεωμένος αν μου την έκανε». — 'Ο Μέλλων Ναυαρχος ζητεί ένα μέγιστο κι' ένα ελά-χιστο. Το πρώτο είναι «δυο φτερά» που θα τον έφερ-ναν στους όνειρεμένους κόσμους των άτρων και το δεύτερο — τι διαφορά! — μια ενοική θέση στην απο-γευματινή... ούρά, για τη διανομή κράτος.

Ένα ταξίδι ως τάστρα γυρεύει κι' η Χιονο-θύελλα, και μάλιστα το κάνει στη ράχη ενός κάτα-σπου πουλιού, που της το έδωσε βέβαια η Νεράιδα. Άνεβαίνει ως τη Σελήνη, δεν βλέπει σπουδαία πράγ-ματα, και ξεκινά για τον Ήλιο. «Άλλά το πουλί δεν μπορεί ναυθέξη στη μεγάλη ζέστη, και σε λίγο δια-σχίζουμε κι' οι δυο μαζί την άβυσσο προς τα πίσω, μη ξέροντας σε ποιο βάραθρο θά πέψταμε. Και το μόν πουλί δεν ξέρω τι απέγινε, εγώ δε ξαπλωμένη ανά-σκελα στο πάτωμα, (το συνηθισμένο τέλος των όνει-ρων αυτού είδους), ξεσήκωσα το σπύτι με τις άγριο-φωνάρες μου». — Κι' άλλο όνειρο, πολύ καλό. Το είδε η Καρδερίνα. Έσωσε, λέει, στο δάσος ένα καλό που-λάκι με ανθρώπινη φωνή από ένα κακό φίδι, που κι' αυτό μιλούσε ανθρώπινα. Το πουλάκι, από ευγνωμα-σύνη, προσφέρθηκε να της χάριση τρία πράγματα, όποια ήθελε, κι' η Καρδερίνα το ζήτηε ένα ζευγάρι πέδιλα τέτοια, που να μπορη να περπατή πάνω στη θάλασσα κι' όταν ακόμα έχη τρικυμία μια φορεσιά τέτοια, που όταν τη φορη, να μπορη να μένη στο βυθό της θάλασσας όπως στην Ήρα, και να τρυφιλίζη για να βλέπη τις Παργόνες και τα από μόδια και στρείδια παλάτια τους και τέλος μια μικρή καρδούλα που να της φέρη την ευτυχία και να μπορη να τη σκορπά και γύρω της. «Καλά, της λέει το πουλάκι»

τά γεμάτα κέφι κι' όρμη, κι' άκόμα μιá ήμέρα, τή γλυκύτερη απ' όλες, που θα πραγματοποιούσε τον φλογερότερο πόθο του. "Αλλ' άς ακούσουμε λίγη τουλάχιστο από τήν παιρική αυτή πρόξα:

«Αυό φτερά, που κάποιο βροχερό, θλιμμένο βράδυ, σαν ή δμίχλη ξεγλυτωθεί από τή τζάμι κι' έρχεται και κουρνιάζει στην ψυχή, θα μ' έπαιρναν, θα μ' ύψωναν πέρα κατά τή θάλασσα; άλλωγα στο Νοτιά. Στο φτερωτό τάξιδι, πάνω από τήν άπεραντωσόνη τή βαθυάλαξη, θα γινόταν κι' ή ψυχή μου ένα γλυκό κι' απαλόβυστο τραγούδι. . . Και θάραξα, θάραξα στην αγαπημένη πόλη τής θύμησης; θάγνάντευα τά λευκά μάρμαρα, τούς ελοπράσινους λαφίσκους, τούς δρόμους που τόσες φορές διάβηκα. Θάσφιγγα τά χέρια των φίλων, θα διάβαζα στα μάτια τους τή χαρούμενη έκπληξη, θάνέβαινα του σπιτιού μου τά σκαλιά, θα ξανάνομιζα σαν πρώτα τήν πόρτα του μπαλκονιού με τή εὐφρόσυνο τρίξιμο, και, σκυμμένος ώρες στα κάγγελα, θάφωνα τήν ψυχή μου νά γεμίση, νά γεμίση γιά πάντα, με τή κρωμα του νυχτιάτικου άγέρα, τή χαμόγελο κάποιων λατρεμένων υπάξεων, τήν άναστάσιμη χαρά του γυρισμού». — "Ο Άγανίας δεν σημειώνει λόγια στο περιθώριο: μόνο ένα εύγλωττο θαυμαστικό.

«Αλλ' ή απάντηση που μάρσε περισσότερο απ' όλες — και στον Άγανία βέβαια, γιατί μου τήν έχει τελευταία, και γιατί μου σημειώνει στο περιθώριο «προσώχ ή!» — είναι τής Μικρής Αιίδης. Συνδυάζει όλα τά προτερήματα που πρέπει νάχη μιá απάντηση «Κυριακής» — καλό γράψιμο, χάρη, έξυπνάδα, πρωτοτυπία, ειλικρίνεια, αλήθεια — και, τή κυριώτερο, είναι από εκείνες που όνειρευόμουν και περιμένα όταν έδινα τήν έρώτησή μου, δηλαδή πρότυπο. Άκούστε τή:

«Δέν θα δυσκολευόμουν καθόλου, καλή μου Νεράιδα, νά βρω αυτά που θα σου ζητούσα άν ποτέ σ' έδλεπα μπροστά μου τάχω από τόσον καιρό σκεφθεί και λαχταρήσει! Πρώτ' απ' όλα, θα σε παρακαλώ να, έτσι ξαφνικά, νά μου χάριζες τρία χρονάκια, όχι περισσότερα, ίσα ίσα όσα μου φτάνουν γιά νά γίνω έγώ μεγαλύτερη από τήν αδελφή μου. Τί καμιάς, καλή μου Νεράιδα, νά είσαι ή μικρότερη! . . . "Οχι πώς δεν έχω, τι κι' ή αδελφή μου, ούτε πώς δεν πηγαίνω όπου κι' εκείνη, θάμουν άδικη κι' άχάριστη. Μά έρχονται και κάτι περιστάσεις, κάτι έκτακτες περιστάσεις, που τί δεν θάδινα ναμουν στή θέση τής Έμποδίσθηκε π. χ. ή άδιαθέτησε κανένας απ' τούς μεγάλους και, δεν μπορεί νά πάη στο θέατρο ή στή συναυλία; ποιος θα προτιμηθί, παρακαλώ, γιά νά μην πάη χαμένο τή είσιτήριο; "Η μεγάλη! Είναι γεύμα κάπως επίσημο, και ξαφνικά λείπει ό 14ος στο τραπέζι (γιατί μου συνέβη κι' αυτό), ποιος θα πάρη τή θέση του γιά νά λείψη ή γρουσουζιά; Με φόρεμα λουσατό και πόξα άπεριγραπτη. . . ή μεγάλη! "Ε. λοιπόν, αυτό λαχταρώ: νά μπορούσα, κορδωμένη κι' έγώ μιá φορά, νά πώ: Αυτό θα πη νά είσαι ή πιο μεγάλη!

«Τώρα άκουσε και τόν δεύτερο καιρό μου: Είμαι λεπτοκαμωμένη, έχω δέ τήν άτυχια νάχω βείο γιατρό. "Ο Θεός ό φυλάη όλα τά Διαπλαστούλα από θεούς γιατρούς. . . "Αχ, τί τραβιά! "Ελα εδώ, μικρή μου άδυνατούλα, σά χλωμή σέ βλέπω, αυτές οι στάλες θα σου κάμουν καλό. . . Πότε στάλες, πότε σιρόπια, πότε χάπια, πότε μπουρονόλαδα. . . "Απελπισία με πιάνει όταν τόν βλέπω από μακριά νά έρχεται. Αρχίζω νά χοροπηδώ σαν τρελλή και νά κάνω στην άρδα τοδιμπες, κι' όταν γίνω κατακόκκινη, τότε,

μόνο παρουσιάζομαι μπροστά του, Νεράιδα μου καλή, κάνε μου λοιπόν τά μαγουλάκια μου κόκκινα σαν νουμάτες, γιά νά μου λείψουν μια και καλή τά μπουρονόλαδα τού υποχρεωτικού μου βείου.

«Τώρα, ή τρίτη χάρη που θα σου ζητήσω: δεν είναι γιά μένα, αλλά γιά ένα παιδάκι τής παρέας μας. Τό καίμενο έχει τή ένα του πόδι στο σίδερο, και δεν ξέρεις τί λύση με πιάνει όταν τή βλέπω, με παραπονεμένο προσωπάκι, νά παρακολουθώ τά τρελλά μας τρεξίματα και κυνηγητά. Πολλές φορές τάφνω όλα και τού κάνω συντροφιά γιά νά μ'ήν παραπονιέται. Θάσουν τόσο, με τόσο καλή, χρυσή μου Νεράιδα, άν ξκανες τάρρωστο πόδι του καλά. . .»

— Τέλος και τή Θεφ. δόξα! Αυτό, χωρίς νά θέλω, τή είπα δυνατά. Κι' ή Πίσσα έύπνησε, τονώθηκε, τεντώθηκε και πέταξε τή ράχη τής ός εκεί πάνω. "Επειτα με κοιτάζε μ' έκπληξη τόσο άργά κι' έργαζόμουν άκόμα: — Δέν άκουσε; τής είπα: τελείωσα. "Ενα Πίνακα θα γράψω άκόμα κι' έπειτα θα πείσω νά κοιμηθώ. "Εού είσαι έλεύθερη. . . νά κυνηγήσης.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρή Αιίδη [25Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έθνηκόν Ίδεώδες [25Ε].
— Απολλώνιος [22Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αττή-Ίράμ [20Ε]. — Μπόν-Μπόν [18Ε]. — Δούξ τής Δευνάδος [16Ε].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [15Ε]: Άρης, Άστρος Γλάρος, Σίφουνας, Πειραιωτόπουλο, Γοργόνά, Πίσσις-Πατρίς, Κακομούτσουνος, Μανάνκηβη, Κωδερίνα, Άητός τής Ήπειρου, Γιολάντα, Μ. Μαντζούνα, Ζωηρή Όρειοπόλος, Έθνιο Έξωνάκι, Μπουμπουκάκι, Άλκης Μύρας, Άταλάντη, Χιονοθύελλα.
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε]: Διαβολόκαιδο, Άνεμοθύλλη, Πληγωμένος Άετός, Λόγγουιν, Μικρή Μαργαριτούλα, Ηλέκτρα, Ροδόλφος, Μικηναίος, Άφροδίτη, Σείριος, Ναός, Γεωκλής, Άπεραφιδάκι, Σίσιφος; Άρης, Άθάνατη Λύρα, Φιλοκτήτης, Όνειρωμένη Πατρίδα.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε]: Άθηναίος, Έλευθερία, Γκρέκο, Μορφέος Όλιμπίος, Ιππότης, Νηρέος, Άλεπον, Δίσα, Άναδυομένη, Ριφή, Άτλαντής, Πανελληνίος Πόθος, Δημοσθένης, Όδυσσεύς, Δακρυμένο Χαμόγελο, Τάσρος, Θεομή Πατριώτισσα.
ΒΥΦΕΙΜΟΣ-ΜΝΕΙΑ, από [8Ε]: "Ολοι όσοι άναφέρονται εις τήν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 47ην ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Απ' όλα όσα δεν μπορείτε τυχόν νάχετε σήμερα — φαγητά, γλυκίσματα, διασκεδάσεις, άνέσεις, εύκολίες, άσυχολίες κλπ. — ποιό επιθυμητότερο — ένα μόνο, άδιύφορο τί είδους — και γιατί;

Σας παρακαλώ νάφησετε αυτή τή φορά κατά μέρος Άνθρωπότητας, Δικαιοσύνας, Ειρήνης. . . Σειρήνης, και νά μου άπαντήσετε στην παραπάνω έρώτηση με όλη σας τήν ειλικρίνεια. Τό χειρόγραφο σας θα τή έπιγράψετε: «Απάντησις εις τήν 47ην Κυριακήν τής Διαπλάσεως». Και θα μου τή σταλείτε εντός δύο μηνών από τήν ήμέρα που θα λάβετε τή φυλλάδιο τούτο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια από τή προηγούμενη)

Στό διάδρομο, κοίταξε άνήσυχα γύρω του κι' άφογκράσθηκε. "Ολοι βρίσκονταν άκόμα στή σάλλα. Είχαν ξέγυρος άπόψε μιλούσαν και γελοούσαν ζωηρά, κανένας δεν τόν συλλογιζόταν. . . Άνέθηκε σιγά-σιγά και μπήκε στήν κάμαρά του. Άνοιξε ένα συρταρι κι' έβγαλε ένα παλιό κοκκινοκίτρινο μεταξωτό. Μ' αυτό, και μ' ένα μάλλινο περιλαίμιο δικό του, σκέπασε τή κλουβί των «παιδιών». Κατόπι πήρε από τή ντουλάπι του ένα στεφάνι από άμάραντα με τήν έπιγραφή «στή μητέρα μου», και τή φύλαξε μέσα σ' ένα πέτανο σάκκο. Επου έβαζε συνήθως τά βιβλία του. Πήρε άκόμα ένα Εύαγγέλιο και μιá Σόνοψη — δώρα τής θείας. Άνευνίας — και τή φύλαξε στον ίδιο σάκκο. Κατόπι έβαλε στήν τσέπη του τά λίγα χρήματα που βρίσκονταν στο συρτάρι του, φόρεσε ένα ζευγάρι γαντρά παπούτσια κι' ένα βαρό επανώφρι, άνοιξε τήν πόρτα τής κάμαρας του κι' άφογκράσθηκε και παλι.

Στό διάδρομο δεν ήταν κανένας, μπορούσε νά βγη χωρίς νά τόν ιδούν. Με τή ένα χέρι πήρε τή κλουβί, με τή άλλο τόν σάκκο — πράγματα έντελώς δικά του — και σιγά-σιγά, με μεγάλες προφυλάξεις, τρέμοντας σά νάκανε έγκλημα, κατέβηκε τή σάλλα και βρέθηκε στο δρόμο.

"Ο Φίλιππος άφινε γιά πάντα τή μέγαρο τής λαίδης "Ενοβορτ, τή άνετο, τή θερμό, τή φωτισμένο, και παραδινόταν στο κρύο και τή σκοτάδι τού άγνώστου, με μόνο σύνητροφο τά παιδικά τού πάτερ-Ίωσήφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' Τό άδειο δωμάτιο

Τήν άλλη μέρα, ή λαίδη "Ενοβορτ κι' ή νύφη τής προγευματίσαν μόνες, "Ηταν άνόρεκτες, σιωπηλές κι' οι δύο. "Αξαφνα ή κ. "Ενοβορτ κοίταξε γύρω τής κι' είπε:

— Μά τί έγινε σήμερα ό Φίλιππος; Είναι πάντα τόσο τακτικός. . .

Πώς άργει έτσι; Μήν είναι άρρωστος; — Με τήν άδεια σας, κυρία, είπε ό Βασέτος: νά πάω νά ιδώ! — Ναί, πήγγαινε, τού άποκρίθηκε ή λαίδη με κάποιο θυμό. Καί πές του νά κατεβή άμέσως, γιατί καθήσαμε. "Ορίστε κεί, που θα τόν πε-

—Και νά μη με ξεχάσετε, παρακαλώ, κύριε Βασέτε! (Σελ. 286, στ. β').

ριμένουμε τώρα και στο τραπέζι! — Θα είναι άρρωστος χωρίς άλλο, είπε ή κ. "Ενοβορτ. Άντες τής ήμέρας έβηκε πολύ. . . Πρέπει νά φωνάξω τή γιατρό νά τόν ιδή. . . Πολύ τόν παραμέλησα τώρα τελευταία τόν καιμένο. . .

— Μπορεί νά κρυολόγησε. . . δεν φυλάγεται καθόλου. . . "Ως που νά τή πούν αυτά οι κυρίες, ό Βασέτος, που είχε βγει τρέχοντας, ξαναγύρισε.

— Τό δωμάτιό του είναι άδειο! φώναξε. "Ο κύριος Φίλιππος έφυγει "Ο γέρο-οικονόμος ήταν καταχλωμος και κατασυγκινημένος. Μά κι' ή κ. "Ενοβορτ καταταραχθηκε.

— "Εφυγε; ! φώναξε. Τί θα πη έφυγε; Γιά ποί;

— Δέν ξέρω, κυρία, άποκρίθηκε ό Βασέτος. Ξέρω μόνο πώς τή δωμάτιό του είναι άδειο και τή κρεβάτι του άπειραχτο. Δέν θα κοιμήθηκε άπόψε εδώ, θα έφυγε από χτές τή βράδυ.

— Μπά! κι' έμεινε δληνύχτα έξω; Πώς αυτό; Κατι τρομερό βέβαια θα τού συνέβη.

— Δέν πιστεύω νά τού συνέβη τίποτα, κυρία μου. "Ο κ. Φίλιππος έφυγε, γιατί σκέφθηκε κι' άποφάσισε νά φύγη. Πήρε μαζί του και τά παντίνια. Τό κλουβί δεν είναι πιά στή θέση του. . .

— Έγώ πάντα τή έλεγα πώς καμιά ώρα θα μάζ τή σκάση! είπε ή λαίδη με θυμό. Νά, βλέπε τα τώρα που τόν όπερασπίζοουν.

— Μή τόν καταδικάζετε, είπε ή κ. "Ενοβορτ, πριν μάθετε γιατί και πώς. . . Άντες μάζ αγαπούσε, εδώ ήταν εύτυχισμένος. . .

— Ζητώ συγγνώμη, κυρία, είπε ταπεινά μά, και θαρρετά ό Βασέτος: άλλά, με τήν άδειά σας, θα σας πώ πώς ό κ. Φίλιππος δεν ήταν εύτυχισμένος αυτόν τόν καιρό. Κι' είχε, που τόν βασάνιζε. . .

— Πώς, Βασέτε, έκαμε ή λαίδη είχες παρατηρήσει κάτι και δεν μάζ τή είπες;

— Δέν πρόφτασα, δικαιολογήθηκε ό οικονόμος. "Ενόμιζα πώς τή παιδί ήταν άρρωστο.

[Ήσάφισα από τή γαλλικά] ("Ακολουθεί) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΙΠΤΥΧΟ ΣΤΟΝ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΤΩΝΗ ΛΙΤΣΟ

Γ. ΓΑΛΗΝΗ Στή μνήμη μας χαράζεται ή μορφή σου Με τής σιληής όδύνης τή σιμάρι, Κι' όμως τής νιότης σου ή θροσά, όπως [φύγει,

Μιά μελωδή βαδύτατη γαλήνη Τήν άχραντη ήθε ν' άκαλύψη εικόνα.

Στή μνήμη μας χαράζεται ή μορφή σου Με τού άεικού άναγλύφου τήν εγγένεια Θάσρετς μιá χαρσυγή πώς σέ κυλώνει, Κι' έχεις τά χέρια σου γεμάτα δάρα Τών θεών, τής γής και τής έανθής ή- [μέρας,

Κι' έτσι μεσός και ξένιαστος κι' όλό- [φωτος

Μές στήν έξαισιαν άγγοια — νά αωτήσες Δέν καταδέχτηκες — με βήμα άνάλαφρο, "Οπως σέ πανηγύρι ή σέ παιγνίδι, Τόν άργυρό δρασκέλιος όρίζοντα. ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι θεοί : Δεν δημοσιεύεται. Άγγελια μεγαλύτερα των 16 στίχων, και μόνον μία του καθενός εις κάθε φύλλον. Υπολόγιον: Έως ότου το κομμάκι λάβεις με άλλα στοιχεία, δη. 7η. Πέραν των όσων λέξων, 7 δη. ή λέξεις με άλλα, 10 δη. με παύλα και 15 δη. με κεφαλαία. Ο χαριστερός στίχος δη. 25.

[MB-1274]

Σεπτέμβρης. Αποτελείματα διαγωνισμού (MB-1295).

ΒΡΑΒΕΙΑ. 1η: Μικρή Πιανόστα, 2η: Κόκκινη Γατούλα, 3η: Έρωτα, 4η: Τραλλό Τ. δανικό.

ΕΠΑΙΝΟΙ: Ροδοβασιλίσσα, Νηρέας, Άνθισμένη Παοχαλιό, Παστέλι, Άρωμας.

Βραβεία (βιβλία) κτ' έπαινοι (τοπαίκα) στάλθηκαν. Συγχαρητήρια:

Με λύπη μου καταργώ το διαγωνισμό (MB-495). Λάβαινα ελάχιστες απαντήσεις.

Έξαικολούθη ν' ανταλλάσω τετραδάκμια. Διοη: (MB-1018). Ντίνας Ζηριώτης

[MB-1275]

Μικρή «ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Στην πρώτη «Έθνημα Βραδύ» μας: Ζάκωρα σε στίχους (Γλωσσός, Σαραβαλιός) - Τραγουδι (Νύφη του Θερμαϊκού, Πτολεμαίος) - Παγνύλια - Κουταμπολιό - Κέφι άφθονο!

Στους δυο πρώτους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς μας, αντίστοιχα: 1ος) Ζουμπανιένια 2ος) Σαραβαλιός και - 1ος) Σαραβαλιός, 2η) Νύφη του Θερμαϊκού.

[MB-1276]

ΘΙΑΣΟΣ ΗΝΘΜΕΝΩΝ ΒΡΑΣΙΤΕΣΝΩΝ

Τα «ΧΡΥΣΑ ΝΙΑΤΑ» έπαναλήφθηκαν ύστερ' από ευγενική πρόσκληση του Συλλόγου «ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ» και όπό την προαίσιαν του στα γραφεία του Συλλόγου (Χιούδεν 16) στις 26 Σεπτεμβρίου έ. ε. με 8-λους τους πρώτους διδάξαντας και σε δυο παραστάσεις: ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΝ, ώρα 5.30 μ. μ. προς φυγαγωγίαν των μελών του Συλλόγου και όπέρ της βιθλιοθήκης αυτού, και ΒΡΑΔΥΝΗΝ, ώρα 7.30 μ. μ., όπέρ του μνημείου ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. Τα προγράμματα και τών δυο παραστάσεων επωλήθησαν όπέρ του μνημείου.

Οι εισπράξεις της βραδονής παραστάσεως έφθασαν τις 8.000 δραχ. στις όποιες προστέθηκαν 2.520 δραχ. από την πώληση των προγραμμάτων. Το συνολικό ποσό των 10.520 δραχμ. κατέθεσε την μεθεπομένη της παραστάσεως ο Γιάλις, ός αντεπρόσωπος του ΘΙΑΣΟΥ ΗΝΘΜΕΝΩΝ ΒΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ, εις τα γραφεία της διαπλάσεως.

[MB-1277]

Στο «Παιριωτάκι πολύ πολλές εδχές.

Γιάλις, συγχαρητήρια για τον κόπο και την άπόδοσή σου στη θεατρική παράσταση των «Ηνωμένων Έρασιτεχνών».

Νηρέας, Νίλς, Ροδιμαχος της Έλευθερίας.

[MB-1278]

Σκέτα και άλλα. Μπαίνο στη κίνηση.

ΕΦΗ της ΤΕΧΝΗΣ

[MB-1279]

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ

Τρεις Τεμπέληδες: Άιτη άνάπαυση (παρακουράζονται). Δίβας: Δίγο άέρα (γτραπαλώτατος).

Ανάμιος: Άιτη καλώσιμη (πνηρότατος).

Ζηριώτης: Πολύ μυαλό (άμμοα-λολότατος).

ΖΕΥΖΕΚΗΣ

[MB-1280]

Δούνα, Μπουελοτιέρη, Πέσικια, Καπετάν Βουκόλινα, από την γνωριμία σας στο πάρκο έμεινα κατενθουσιασμένη.

ΔΑΚΡΙΝΗ

[MB-1281]

Εισαρχόμενος στην κίνηση χαιριτώ όλους-ες και ιδιαίτέρως: Δάκρινη, Δίγνουσιώτην.

ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ

[MB-1282]

Αυτοκράτωρ των Ρόδων, κράτα τον ήρωισμό σου!! Δέν χρειαστήκε πρόστάτες ή Ροδοβασιλίσσα.

Ροδόφυος

[MB-1283]

Γλωσσόκοπανα, πώς! Παθαγόρα μου, έσύ στο... Ζωολογικό!;

Μέρρα (χίνα!) και τζ... πασκάλια; Πρασιτικά!

Ροδοβασιλίσσα

[MB-1284]

Επιθυμούμε διατήρηση φιλικών σχέσεων με: Πετριανάκη, Τέγγη, Νίση - Ελλάδα. Δάμπουρ, Άστέρια, Χαραυγή, Άνοιχτοκάδους. Στόν σύμμαχο φίλο «Παγκόσμιο Παρνασσό» ευχάρδιους χαιριετισμούς.

Νέα μέλη: Μέλλον Υπουργός, Εύγενής Δεχόντισσα.

«ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΪΔΑ»

[MB-1285]

Μιά παρία λιβαντόπαιδα και λιβαντοκόριτσα της «Νίκης-Ελλάδος» Θεσσαλονίκης, μ' άκουριμένα τα σπαθιά άπ' το γερό ξεσπάθωμα, σαλπάρχνα να καταχτήσουνε την κίνηση.

Τους γλυκανάλατους-νερόδαρους νεαρούς της τελευταίας αθηναϊκής οδοεις έκ βάθρον θά δονήσωσιν και εξήμασαν διαπλάσειν θά εμεμακεδανίωσιν!

[MB-1286]

Ζηριώτη, έλαβα τέταρτο γράμμα. (Άπηντησα).

Δογοτέγγη, για τα βραβεία 1000 εδχαριστώ.

Σίφωνα, για γνωριμία καταχάρηκα.

ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΨΗΑΟΡΕΙΤΗ (Πρόεδρος Γυμνασιουπαίδων)

[MB-1287]

Τη μεγαλύτερη εδχαριστήση θά μου προκαλώσε ή άλληλογραφία με τον διαπλάσεωςμο της άνωτερης τάξης.

Προσωρινή μου διεύθυνση: Κον Νικ. Χρυσόπουλου δια Γ. Τ. Poste Restante Ένταθη. ΓΟΥΛΙΒΑΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ

[MB-1288]

Στην έαδελφούλα μας Ρίτα, εδχάρησατε παρατικά.

ΑΙΣΙΟΔΟΣΗ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

[MB-1289]

Γίνε Βούγα, σ' εδχαριστώ για το ενδιαφέρον.

ΧΡΥΣΑΥΓΗ

«ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ»

[MB-1290]

Με το ξαγαλίσσιμα του ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΛΟΥΣ ξαγαμπαίνο με καινούργιο κέφι στην κίνηση.

ΖΑΧΑΡΗ

«Νίσης-Ελλάδος»

[MB-1291]

Η άπόλυτη άδυναμία μου να ανταποκριθώ σ' ώρισμένες πεποιθήσεις μου σχετικά με τη δράση ενός διαπλάσεωςκού συλλόγου, με άπομακρύνει όριστικά από τους άγαπητούς μου «Άνοιχτοκάδους».

ΣΙΦΟΙΝΑΣ

[MB-1292]

Κυκλοφορεί περιθιτόν του συλλόγου «ΔΟΥΛΙΒΕΣ ΜΕ ΦΟΙΝΙΤΕΣ». Τίτλος, όνομασία συλλόγου. Δεχρίσιδα συνεργασία καθώς και μικρές άγγελίες. Άγοράζετε το άνα δεκαπενθήμερον από τα μέλη μας.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ

[MB-1293]

Σταματώ κάθε νδαν άλληλογραφίαν, συνεχίζω ανταλλαγήν τετραδίων. Σουλαμίτις, ξεθώμασε; Άνθοπαίλις, λυπόμαι αλλά δέν μπορώ. Μυρίνη, μήπως είσαι ή άκριβοδλα Σούστα; Έάν και τότε... περιμένω. Άποτελώματα δημοφιλιότητός μου «φραϊτερο ψευδώνυμο διαπλάσεωςκού συλλόγου» με άπέραν συμπετοχή 1) ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΝΗ 10.025 2) ΣΑΡΑΥΓΗ 2700 3) ΑΝΘΑΙΚΑ 2525.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

πάντα της «ΧΑΡΑΥΓΗΣ»

[MB-1294]

Εισαρχόμενος στην κίνηση της άγαπητής Διαπλάσεως, άπευθίνα θερμούς μου χαιριετισμούς εις διαπλάσεωςπούλα-ες, έπιθυμών στενήν συνεργασίαν, και επικοινωνίαν με όλα και όλας.

[MB-1294]

Άνταλλάσω Μικρά Μυστικά με διαπλάσεωςπούλα-ες. Γράφατε, Διοης μου: Ζωήν Ν. Λουίζου (έκ Φαληριώτην) ή Λούτου 13, Πειραιά. ΦΑΛΗΡΙΩΤΗΣ

[MB-1295]

Αγαπώσιμη άρθ. 1.

Οι καλίοι συναργάτες του Φ.Κ.Δ.Ο., πιστοί στα έθνικά τους για τη δημιουργία μιας άνωτερης πνευματικής κίνησης, συνεχίζου των άθωνά τους με νέρος κ' άγαπημένους συναργάτες και με την ίδρυση του Όμιλου «ΚΑΛΕΣ ΤΕΧΝΕΣ». Βίθαιοι για την άνάδειξη και ελοκλήρωση των πόθων μας, καλόμα δούσε-ες μποροθν και θέλουθν με άκα άκολουθήσουθν. Σάββατο, 15 Δελοούτου 1942

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΗΣ Ο Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΣ ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γράφεται: Τηλάντου 166, Πειραιώς.

[MB-1296]

Τι άπέγιγε:

Μυρίνη, με τη MB-188; Πολιné Άστέρια, με τη MB-514;

Άδηνάοι, βραβεία έλαβα. Θερμά εδχαριστώ.

Άγιός της Ήπειρου

[MB-1297]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΕΧΝΗ» ΣΥΝΘΕΣΗ

Έπιτιμός πεδεδός ΝΙΚΟΣ ΒΕΠΣ

Πρόεδρος, ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ ΤΜΗΜΑΤΑ:

Θεάρεθ, Γλύπτης Λογοτεχνίας, Ρήγας Θεραλιός Ζωγραφικής, Σουρής

Άρχηθός Μελών, Τοδότης. ΜΕΛΗ: Κανός Μπελιός,

Έση, Πρόδους Κσεραυός, Υποκόμης Ζωγράφος, Άσπερο Γατάκι, Τηλεγραφοδύλο, Σωκράτης Άσσος, Παλιμήκατος, Άθήη της Μ. Β. 806

στις 6 Δεκεμβρίου. ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕΤΕ ΤΗΝ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΔΕΚΤΑ

[MB-1298]

Της βασιλοπούλας του παραμυθιού το φόρεμα είχε τη γη με τα λουλούδια, τη θάλασσα με τα φάρια, τον ουρανό με τα στρα ζωγραφισμένα άπάνω του. Πάλιωσε, ξεθώμασε το φόρεμα και το κάμανε τα Έλληνόπουλα του Βορράν γραβάτες και τις φοροθν...

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΛΕΣ «Νίσης-Ελλάδος»

[MB-1299]

Μερικά εδθμα. Διαπλάσεωςπούλα, άπεφάσιμα να ιδρύσουθν μία παρία με τόνονα «ΟΙ ΕΪΘΗΜΟΙ».

Άγυπάταχο, Τρελλός Σκαπενής, Δουλόδι, Νίσης, Άντιλάος του Άγγου, Παυελλήμιος Πόθος.